АВІАПРОМ

АН-178 НАБЕРЕ ВИСОТУ ВЖЕ ЦЬОГОРІЧ

«Антонов» оцінює потребу ринку в таких літаках у 200 машин до 2032 року

9

НЕ ЖІНОЧА, КАЖЕТЕ, СПРАВА?

З БОЄКОМПЛЕКТОМ, РЮКЗАКОМ ТА... ТРОЯНДОЮ

На Сході України під час тривалого відрядження дівчина зустріла своє кохання

5

ЄДИНА КРАЇНА!

НАРОДНА АРМІЯ

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДРУКОВАНИЙ ОРГАН МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

СУБОТА, 7 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ №26 (5361)

ОФІЦІЙНО

УТВОРЕНО ДОНЕЦЬКУ ТА ЛУГАНСЬКУ ОБЛАСНІ ВІЙСЬКОВО-ЦИВІЛЬНІ АДМІНІСТРАЦІЇ

Президент Петро Порошенко підписав указ, за яким були утворені Донецька та Луганська обласні військово-цивільні адміністрації.

Також згідно з документом від 5 березня утворені в Донецькій області — Волноваська та Мар’їнська районні військово-цивільні адміністрації, військово-цивільні адміністрації в містах Авдіївка, Вугледар та Красногорівка Мар’їнського району; в Луганській області — Новоайдарська, Попаснянська та Станично-Луганська районні військово-цивільні адміністрації, військово-цивільні адміністрації сіл Кримське та Трьохізбенка, Кряківка, Лобачеве, Лопаскине та Оріхове-Донецьке Новоайдарського району; селища Новотошківське та села Жолобок Попаснянського району; сіл Троїцьке та Новозванівка Попаснянського району, повідомляє прес-служба глави держави.

Визначено, що Донецька та Луганська облдержадміністрації набувають статусу відповідно Донецької та Луганської обласних військово-цивільних адміністрацій, а їхні голови — статусу керівників відповідно Донецької та Луганської обласних військово-цивільних адміністрацій. Теж стосується і утворених адміністрацій нижчого рівня.

Указом доручено головам Донецької та Луганської облдержадміністрацій у триденний строк подати керівнику Антитерористичного центру при Службі безпеки України пропозиції щодо переліку посад, які можуть бути заміщені військовослужбовцями, осіб рядового і начальницького складу правоохоронних органів у новостворених військово-цивільних адміністраціях.

Утворення військово-цивільних адміністрацій дозволить ефективно здійснювати державну владу на територіях, де фактично не діють органи місцевого самоврядування, забезпечити соціальні виплати населенню, проведення ремонтних робіт на пошкоджених та зруйнованих об’єктах. Також створення цих органів забезпечить охорону громадського порядку, перешкоджання ворожим диверсіям та провокаціям, підвищить ефективність взаємодії між органами влади та командуванням українських військових формувань, що дислокуються у зоні відповідальності ВЦА.

СИТУАЦІЯ НА ДОНБАСІ

«ГРАДИ» ВІДВЕЛИ...

ПРОТИВНИК ПРОДОВЖУЄ ТАКТИКУ «ТУРБУЮЧОГО ВОГНЮ»

Підрозділи Збройних Сил України здійснили відведення артилерійських дивізіонів, що мають на озброєнні РСЗВ БМ-21 «Град».

Техніку на всьому шляху слідування супроводжували групи спостерігачів ОБСЄ, які засвідчили її відведення на відстань понад 35 кілометрів від лінії зіткнення сторін, як це передбачено Мінськими домовленостями. У разі спроб організованого наступу з боку бойовиків, українські військові готові оперативно повернути техніку на бойові позиції. Вчора сили АТО відводили від лінії зіткнення РСЗВ «Ураган».

Водночас, за інформацією інформаційно-аналітичного центру РНБО, противник продовжує тактику «турбуючого вогню», здійснюючи поодинокі обстріли позицій сил АТО. Зокрема, 5 березня наші позиції були обстріляні 35 разів. Найбільше напруження спостерігалося на Маріупольському, Донецькому та Артемівському напрямах. При цьому фактів застосування артилерійського озброєння бойовиками не зафіксовано. Також бойовики обстріляли з мінометів Піски та Авдіївку.

У районі с. Миколаївка Тельманівського району Донецької області відбулося бойове зіткнення бойовиків з підрозділами ЗСУ. Противник, застосовуючи БМП та міномети, 4 рази обстріляв наш опорний пункт, а згодом намагався його штурмувати. Напад відбито.

Поблизу с. Широкине бойовики безуспішно намагалися атакувати наші позиції, тричі обстрілявши їх з гранатометів, снайперської і стрілецької зброї.

Противник веде активну авіарозвідку — за добу зафіксовано політ 3 безпілотних літальних апаратів поблизу населених пунктів Попасна, Ломакіне та Орловське.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

«ГАРЯЧА» ТЕЛЕФОННА ЛІНІЯ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

12 березня 2015 року з 15.00 до 16.30 редакція газети «Народна армія» проводить пряму телефонну лінію з читачами.

На запитання наших читачів відповідатимуть представники Департаменту фінансів Міністерства оборони України.

Чекаємо ваших дзвінків з актуальних питань фінансового забезпечення та порядку виплати додаткових винагород військовослужбовцям Збройних Сил України — учасникам АТО за телефонами: (044) 489 50 06, (098) 639 88 58.

Читачі, які з певних причин не матимуть можливості зателефонувати до редакції, можуть завчасно надіслати свої запитання електронною поштою: n_army@army.kiev.ua

Народна армія
7 березня 2015 року

ПРИВІТАННЯ З НАГОДИ МІЖНАРОДНОГО ЖІНОЧОГО ДНЯ 8 БЕРЕЗНЯ

Дорогі жінки!

Кожного року з пробудженням весни і появою перших теплих сонячних променів ми з радістю вітаємо вас, прекрасну половину людства, з Міжнародним жіночим днем 8 Березня.

Ми прагнемо, щоб ви відчули нашу щирість, безмірну вдячність за вашу любов і турботу, розуміння та підтримку. Ви робите нас сильнішими, надихаєте на нові досягнення у ратній праці.

Шановні дружини військових, ми вдячні вам за терпіння і розуміння наших проблем, за те, що ви є надійною підтримкою для своїх чоловіків. Вірю, що ви завжди будете мудрими і ніжними, здатними вселити впевненість у чоловічі серця.

Шановні жінки-військовослужбовці! Чимало з вас, відкинувши поняття «слабкої статі», стали на захист рідної землі поряд з чоловіками і сьогодні залучені до виконання багатьох спеціальних службових та бойових завдань. Дякую вам за те, що всі поставлені завдання ви виконуєте з честю та максимальною відповідальністю!

Окрема подяка — донечкам, дружинам і матерям тих військовослужбовців, які зараз виконують завдання в ході антитерористичної операції. Дякую вам, що підтримуєте своїх татусів, чоловіків і синів! Ваша похвала, ваше захоплення їхньою стійкістю допомагають їм у цей складний час відчувати себе справжніми героями і патріотами, якими вони і є насправді.

Шановні жінки! Нехай завжди посміхається вам доля і збуваються мрії! Хай любов'ю, повагою та розумінням відповідають на вашу турботу і ласку рідні й близькі, всі, хто вас оточує. Хай негаразди обходять вашу оселю.

Бажаю усім вам миру і злагоди, міцного здоров'я, щастя, добробуту, краси та чарівності!

Міністр оборони України генерал-полковник С.Т. ПОЛТОРАК

Дорогі жінки!

Прийміть найщиріші вітання зі святом!

Світлий образ жінки завжди був символом тепла, світу, домашнього вогнища та сімейного благополуччя.

Найкращі риси турботливих матерів, вірних бойових подруг та незамінних помічниць: материнська любов, вірність, ніжність, доброта, чарівність та розум збагачують наше життя, надають нам сил і зміцнюють віру в перемогу.

Сердечно вітаю жінок, які присвятили себе військовій службі та поряд із чоловіками наполегливо виконують відповідальні завдання в органах військового управління, на полігонах, командних пунктах, у місцях бойового чергування, госпіталях та на бойових рубежах.

Особливі слова вдячності висловлюю дружинам військовослужбовців — берегиням сімейного затишку та родинного тепла, які у святах і трудноцах бойових буднів розділяють з нами радість перемог та гіркоту втрат, всебічно підтримують своїх чоловіків.

Земний уклін і щира вдячність солдатським матерям, чиї сини сумлінно виконали і сьогодні продовжують виконувати завдання щодо захисту територіальної цілісності та недоторканності нашої Батьківщини, надійно зберігають мир і спокій Українського народу.

Бажаю вам щастя, міцного здоров'я, миру та любові!

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник В.М. МУЖЕНКО

АКЦЕНТИ ПРЕЗИДЕНТА

«НАША БОРОТЬБА Є БИТВОЮ ЗА СВОБОДУ, ДЕМОКРАТІЮ ТА ЄВРОПЕЙСЬКІ ЦІННОСТІ»

Під час зустрічі з Міністром закордонних справ Великої Британії Філіпом Хеммондом Президент Петро Порошенко відзначив чітку позицію та підтримку України.

«Дякую за сильну підтримку Великою Британією захисту Україною своєї незалежності, територіальної цілісності та суверенітету. Наша боротьба є битвою за свободу, демократію та європейські цінності й принципи», — наголосив Петро Порошенко та зазначив, що Україна платить високу ціну за свою боротьбу, повідомляє прес-служба глави держави.

Петро Порошенко та Філіп Хеммонд в ході зустрічі також наголосили на необхідності виконання всіма сторонами зобов'язань, які були зафіксовані в Мінську.

Окрім цього, Президент зазначив, що задля деескалації ситуації необхідно запровадити міжнародну миротворчу місію. Співрозмовники погодилися, що має бути посилена робота місії ОБСЄ в Україні.

«Буде дуже небезпечним, якщо європейські партнери одягнуть рожеві окуляри, вважаючи, що все добре», — зазначив Президент та нагадав, що залишаються незвільненими заручники, зокрема і Надія Савченко, немає контролю за кордоном, з окупованих територій не виведені іноземні війська.

Він також додав, що ситуація є складною не тільки на Донбасі, але й в окупованому Криму, де було заарештовано кримськотатарського активіста. Загалом сторони констатували погіршення ситуації з дотриманням прав людини на півострові.

Сторони також обговорили співпрацю в економічній та оборонній сфері. Президент зазначив, що Україна розраховує на подальшу підтримку Великої Британії та ефективну співпрацю країн.

«Ми вдячні за вашу участь у трастовому фонді НАТО. Ми задоволені нашою співпрацею в економічній сфері», — сказав Петро Порошенко та закликав Велику Британію ратифікувати Угоду про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Своєю чергою Міністр закордонних справ Великої Британії Філіп Хеммонд зазначив: «Ми рішуче підтримуємо вашу боротьбу за суверенітет та захист територіальної цілісності всієї української території». Він додав, що ЄС готовий підтримувати політику санкцій щодо Росії та надалі їх посилювати у випадку ескалації агресії.

УКРАЇНА І СВІТ

«АГРЕСІЮ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ ТРЕБА РОЗГЛЯДАТИ ЯК АГРЕСІЮ ПРОТИ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ»

Сьогодні агресію Росії проти України треба розглядати як агресію проти всієї системи європейської безпеки. Про це, перебуваючи у Варшаві, Секретар Ради національної безпеки і оборони України Олександр Турчинов заявив під час спільного з керівником Бюро національної безпеки Республіки Польща Станіславом Козеєм підходу до преси після підписання Протоколу про співробітництво між Апаратом РНБО України і БНБ Республіки Польща.

За словами Олександра Турчинова, Україна протистоїть дуже сильному ворогу, який «фактично загрожує всій Європі, тому співпраця в питаннях безпеки і оборони між Україною і Польщею є пріоритетом для обох країн».

«Співпраця і дружба між нашими країнами перевірена часом, але в сучасних умовах вона набуває нового реального змісту», — зазначив він.

Разом з тим Олександр Турчинов наголосив, що агресія РФ і в Криму, і на Сході України «не зупинить нашого шляху інтеграції до Європи та НАТО».

Своєю чергою Станіслав Козей зазначив, що польська сторона буде всіляко підтримувати Україну «в її прагненнях до євроінтеграції та вступу до НАТО».

Він підтримав свого українського колегу щодо того, що «сильна українська армія — запорука деескалації ситуації на Сході».

CRISIS MANAGEMENT EXERCISES-2015

РЕАЛЬНІ РІШЕННЯ ВІРТУАЛЬНИХ КОНФЛІКТІВ

Тривають щорічні командно-штабні віртуальні навчання Організації Північноатлантичного договору з управління кризовими ситуаціями Crisis Management Exercises-2015.

Цього року союзники по НАТО запросили до участі в навчаннях кількох найбільш важливих партнерів, зокрема Україну. Крім нашої держави, учасниками навчань серед країн-партнерів також стали Австралія, Фінляндія, Швеція та Японія.

З метою належного забезпечення участі нашої держави в навчаннях CMX-2015 в Україні створено спеціальний командний штаб, до складу якого увійшли експерти низки національних міністерств та відомств.

Координацію роботи української команди під час CMX-2015 здійснюватиме Апарат Ради національної безпеки і оборони України.

В основу сценарію навчань покладено віртуальний конфлікт між двома острівними державами, які не є членами НАТО та розташовані в Індійському океані. Згідно з легендою, основна увага приділяється морському та гуманітарному аспектам кризи. Водночас розгортання сухопутних військ не здійснюється, повідомляє прес-служба РНБО України.

Учасники навчання опрацьовують механізм проведення консультацій та прийняття рішень з метою врегулювання військової та гуманітарної кризи на стратегічному воєнно-політичному рівні.

До участі в навчаннях залучені цивільні та військові експерти країн-учасниць CMX-2015, представники стратегічних командувань НАТО з трансформації та з операцій, а також низки міжнародних організацій. Зокрема, Європейський Союз запрошено до обміну інформацією щодо оцінювання ситуації разом з Департаментами з політичних питань та миротворчих операцій ООН, Міжнародним комітетом Червоного Хреста та Міжнародною енергетичною агенцією, які виступатимуть спостерігачами під час навчань.

УРЯДОВІ РІШЕННЯ

ДЛЯ КОМПЕНСАЦІЇ ЗАРПЛАТИ МОБІЛІЗОВАНИМ ВИДІЛЕНО 1,8 МЛРД ГРИВЕНЬ

«Уряд України виділяє 1,8 мільярда гривень підприємствам для компенсації заробітної платні мобілізованим військовослужбовцям», повідомив на засіданні Кабінету Міністрів Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк, інформує Департамент інформації та комунікацій з громадськістю Секретаріату КМУ.

— Тепер підприємство отримує з державного бюджету гроші на виплату середньої місячної заробітної плати кожному мобілізованому, — наголосив він.

Глава уряду доручив Міністру фінансів України Наталії Яресько профінансувати відповідні видатки, а Міністру соціальної політики України Павлу Розенку направити інструктивні листи в регіони України.

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

СЕКТОР БЕЗПЕКИ ПОТРЕБУЄ

У Національному університеті оборони України імені Івана Черняховського відбулася міжнародна науково-практична конференція на тему «Проблеми реформування системи національної безпеки та оборони України і шляхи їх вирішення».

У роботі конференції взяли участь представники Головного департаменту з питань національної безпеки та оборони Адміністрації Президента України, Апарату РНБО України, Міністерства оборони України, Генерального штабу Збройних Сил України та інших силових відомств. Також у заході взяли участь представники Місії ЄС з реформування сектору безпеки, Офісу зв'язку НАТО, військового аташату США та Польщі, наукові та науково-педагогічні працівники Національного університету оборони України ім. І. Черняховського тощо.

Мета міжнародної науково-практичної конференції полягала у визначенні основних проблем реформування системи національної безпеки та оборони України і розробки рекомендацій вищому воєнно-політичному керівництву держави й керівникам центральних органів виконавчої влади щодо напрямів їхнього вирішення.

Зокрема учасники заходу розглядали основні проблеми функціонування системи національної безпеки та оборони України та її трансформації, погляди на шляхи удосконалення механізму функціонування системи національної безпеки та оборони України тощо.

— Саме сьогодні керівництво держави, Міністерства оборони України та інших силових структур потребують науково обґрунтованих підходів до реформування системи національної безпеки та оборони, — зазначив перший заступник Міністра оборони України Іван Руснак. — Наша держава хоче побудувати систему безпеки та оборони західного типу, що функціонуватиме за європейськими стандартами. Реформування системи національної безпеки та оборони неможливе в межах одного міністерства. Воно потребує спільної роботи всіх органів державної влади, структур, які мають безпосереднє відношення до системи національної безпеки та оборони. На виконання рішення Ради національної безпеки та оборони України, Президента України та уряду в державі продовжується реалізація комплексу заходів щодо стратегічного огляду сектору безпеки та оборони. Ми вдячні представникам НАТО та ЄС, які активно співпрацюють з нами та надають

ЗАКОНОДАВЧІ ЗМІНИ

ЩОБ ЗАДОВОЛЬНИТИ ЗАПИТИ ВІЙСЬКА ТА ПІДШТОВХНУТИ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ ОПК

Президент України Петро Порошенко підписав Закон № 168-VIII від 10 лютого 2015 року «Про внесення змін до пункту 2 Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо звільнення від оподаткування продукції оборонного призначення».

Суть закону полягає у звільненні від оподаткування ввізним митом імпортних матеріалів, вузлів, агрегатів устаткування та комплектувальних виробів, які використовуються при виробництві вітчизняних зразків озброєння і військової техніки.

— При опрацюванні даного законопроекту нами враховувалася умова, відповідно до якої від оподаткування звільняється тільки та продукція, яка використовується для виробництва озброєння для українських Збройних Сил та інших озброєних формувань України відповідно до держоборонзамовлення, що виробник повинен підтвердити документами, — зазначає народний депутат, який висунув таку законодавчу ініціативу, член комітету Верховної Ради з питань національної безпеки та оборони Дмитро Тимчук. — Прийняття цього закону — наша відповідь на запитання, чому деколи нашій армії було дешевше закуповувати, наприклад, бронетехніку в деяких європейських країнах, ніж у підприємств вітчизняної «оборонки». Ми повинні сьогодні зробити все для того, щоб знизити собівартість озброєнь, вироблених вітчизняним ОПК для власної армії. Це дозволить і задовольнити запити наших військових на нові озброєння, і розвиватися нашому ОПК.

ЩОБ ЗУПИНИТИ ВІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧИТИ МИР, НАМ ПОТРІБНА ДОБРЕ ОЗБРОЄНА АРМІЯ. СПОЧАТКУ ТРЕБА ЗУПИНИТИ ВІЙНУ. А НАШОГО ПІВНІЧНОГО СУСІДА МОЖЕ ЗУПИНИТИ СИЛЬНА АРМІЯ

Необхідність прийняття цього закону обґрунтовувалося й тим, що в умовах відсутності чіткого нормативного тлумачення щодо переліку країн, що підпадають під дію обмежень режиму звільнення від обкладання ПДВ, на даний час створено ситуацію, коли значна частина продукції оборонного призначення, зокрема й для потреб антитерористичної операції, і досі не випущена для вільного обігу на території України.

Спроба вирішення зазначеної проблеми виконавчою гілкою влади не призвела до позитивних зрушень. При цьому, за інформацією Міністерства закордонних справ України, використання в Законі № 1658 речення «міжнародного договору, що має військову складову» має досить довільне і широке тлумачення, що фактично могло призвести до оподаткування податком на додану вартість продукції оборонного призначення виробництва США, Канади, Бразилії, Китаю, Індії, більшості європейських держав тощо.

— Вітчизняний військово-промисловий комплекс, що залишився у спадок від СРСР, за часи незалежності України був щільно пов'язаний із російським ВПК. Тому цілком природно, що зараз у нас виникли суттєві проблеми через те, що відбувається на Сході країни. Відповідно було прийняте абсолютно правильне рішення не торгувати з країною-агресором, особливо в секторі безпеки та оборони, — зазначає народний депутат Дмитро Тимчук. — Нам бракує запасних частин для ремонту та виробництва вітчизняної техніки і створення нових зразків, зокрема БТРів, танків та гармат. На закупівлю озброєння нині маємо державне замовлення на мільярди гривень. Але цього мало, тому уряд виділив ще шість мільйонів у вигляді державних гарантій. Це лише папір, який треба конвертувати в обігові кошти для підприємств, що виробляють зброю. Усвідомлюючи складність процедури, ми, як вищий законодавчий орган країни, зменшуємо навантаження на підприємства ВПК шляхом скасування податків та акцизів на таку продукцію.

Попри те, що державна казна вочевидь буде дещо недотримувати від ухвалення такого закону, фахівці переконані, що Збройні Сил мають стати потужнішими, адже цей закон забезпечить вищі та сталі надходження в майбутньому.

Уточнюючи складові товарів оборонного призначення, про які йдеться, насамперед визначаються броня, тепловізори, радіоелектронні вироби, кевларова тканина, особлива тривка гума для БТРів, двигуни, трансмісії, коробки передач, гармати, кулемети тощо. При цьому автори законопроекту намагалися охопити якнайбільше коло всіх потреб підприємств «Укроборонпрому», з якими узгоджувався цей перелік, котрі були ініціаторами первинного списку, що також опрацьовувався в податковому комітеті.

— Щоб зупинити війну та забезпечити мир, нам потрібна добре озброєна армія. Спочатку треба зупинити війну. А нашого північного сусіда може зупинити сильна армія. І ми неодноразово могли в цьому переконатися. Нас підтримують міжнародні валютні інституції, МВФ. Сподіваємося, нам дадуть летальну оборонну зброю для захисту суверенітету нашої країни, — зазначають автори цього закону.

Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

ПІДГОТОВКА МОБІЛІЗОВАНИХ

ВИПРОБУВАННЯ ПОЛІГОНОМ

На одному з полігонів Житомирщини військовослужбовці-артилеристи, які поповнили лави високомобільних десантних військ Збройних Сил України, продовжують практично вдосконалювати бойовий вишкіл.

Після теоретичної підготовки особовий склад зведеними розрахунками здійснив марш, розгорнувся на рубежі та підготував артозброєння до стрільби прямим наведенням. На даний час воїни-десантники виконують бойові стрільби зі штатного артилерійського озброєння підрозділів ВДВ вдень та вночі. «Крилаті піхотинці» відпрацьовують завдання з ураження нерухомих цілей, здійснюючи взаємозаміни номерів розрахунків та екіпажів.

— Інструктори-учасники АТО тільки після повного оволодіння вправою переходять до наступного рівня підготовки. Такий підхід дозволяє вміло та узгоджено виконувати завдання, — зазначив офіцер командування ВДВ ЗС України.

***

На Рівненському загальновійськовому полігоні комісія управління оперативного командування «Північ» завершила перевірку якості проведення індивідуальної підготовки некваліфікованих спеціалістів, які були призвані до лав Збройних Сил України в ході четвертої хвилі часткової мобілізації, повідомляє Управління преси та інформації МО України.

Командири навчальних підрозділів, які мають досвід участі в антитерористичній операції та виконання миротворчих завдань, здійснювали підготовку підлеглих в умовах, максимально наближених до бойових.

Як зазначив старший офіцер управління бойової підготовки оперативного командування «Північ» підполковник Петро Василюк, навчальна програма виконана в повному обсязі.

— Протягом занять, понад дев'яносто відсотків з яких — практичні, було відпрацьовано дії особового складу в разі потрапляння у засідку під час конвоювання колон, виявлення та знешкодження фугасів у ході здійснення маршів, порядок дій військовослужбовців під час артилерійських обстрілів, контрснайперська боротьба, заходи підвищення живучості, а також дії військовослужбовців на блокпостах та контрольно-пропускних пунктах, — повідомив офіцер.

Особливістю навчального процесу цього разу стала інтенсивна програма з тактичної медицини. Завдяки громадській організації «Білі берети — Рівне» курс підготовки пройшли бійці всіх підрозділів, поглиблену навчальну програму проведено для представників медичної роти.

ОСОБЛИВОЇ УВАГИ

слушні пропозиції, рекомендації та спільно відпрацьовують документи стратегічного планування.

За словами першого заступника Міністра оборони, на сьогодні експертними групами вже розроблені проекти документів оборонного планування, зокрема Стратегія національної безпеки та оборони, Концепція розвитку сектору безпеки та оборони, Воєнна доктрина. Завершується розробка Державної цільової оборонної програми оптимізації та реформування Збройних Сил України на 2015–2017 роки. Розпочато розробку Державної програми розвитку озброєння та військової техніки Збройних Сил України. Продовжується робота з опрацювання Програми реформування правоохоронної системи та Програми реформування та розвитку оборонно-промислового комплексу України до 2020 року.

Окрім цього, перший заступник Міністра оборони зазначив, що в бюджеті України поточного року для Міністерства оборони передбачено 44,6 млрд грн. З них на модернізацію та закупівлю озброєння та військової техніки — більше 14 млрд грн, на підготовку Збройних Сил — близько 1,9 млрд грн.

— Впевнений, що зазначений фінансовий ресурс, а також затверджені програми і плани державного оборонного замовлення на ремонт та озброєння військової техніки, державних закупівель передбачає поставку озброєння та укомплектування підрозділів Збройних Сил України модернізованим та новітнім озброєнням, що суттєво підвищить боєздатність військ та обороноздатність нашої держави, — зазначив Іван Руснак та додав, що рекомендації конференції є затребуваними і очікуються як керівництвом Міністерства оборони України, керівниками інших силових структур, так і керівництвом держави.

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ОБОРОНИ НЕМОЖЛИВЕ В МЕЖАХ ОДНОГО МІНІСТЕРСТВА

Під час роботи конференції британський радник з питань оборони при Міністерстві оборони України Філ Джоунс зазначив, що процес реформування сектору безпеки і оборони включає дуже багато різноманітних гравців та структур, серед яких Збройні Сили та Міністерство оборони, зокрема, є важливими, але не єдиними.

— Це означає, що участь у обороні та забезпеченні безпеки країни беруть різні міністерства та відомства, кожне з яких має свій напрямок зі своїми інтересами. При цьому вони конкурують між собою за одні й ті ж державні ресурси, що їм виділяються, — зауважив він. — За досвідом нашої країни ми побачили, що така конкуренція між міністерствами та відомствами не завжди була позитивною і сьогодні існує потреба загальної структури на національному стратегічному рівні, яка б вирішувала суперечки, що виникають між міністерствами та забезпечувала б гармонійну координацію їхньої діяльності. Як на мене, на сьогодні в Україні спостерігаються лише початкові прояви змін.

Запорукою успіхів може і має стати лише радикальне реформування структур і ефективність прийнятих рішень у процесі діяльності.

Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

ДЕЩО З ПРИВОДУ

ЩЕ ОДНА СПРОБА ЗУПИНИТИ ВІЙНУ

У зоні конфлікту на Донбасі триває черговий етап реалізації Мінських домовленостей, який передбачає відведення важкого озброєння та артилерії (калібру більше 100-мм) від лінії бойових зіткнень. І хоча відбувається це в достатньо складній обстановці та викликає неоднозначну реакцію українського суспільства, вище воєнно-політичне керівництво нашої держави, як і військове, твердо і невблаганно налаштовані виконати взяті у Мінську на себе зобов'язання. Але чи готова до виконання своєї частки домовленостей протилежна сторона?

Фото Віктора ШЕВЧЕНКА

ВІД СЛІВ ДО СПРАВ

4-го березня українські війська, зосереджені в зоні антитерористичної операції (АТО), в межах виконання пунктів, досягнутих у Мінську «високими сторонами» домовленостей, приступили до виведення чергових типів важкого озброєння — артилерійських систем калібру 122-мм и 152-мм. Крім того, завершилось відведення реактивних систем залпового вогню (РСЗВ) типу БМ-21 «Град», БМ-27 «Ураган». Ще раніше українська сторона відвела на визначені рубежі 100-мм артилерійські системи типу МТ-12 «Рапіра». Словом, керівництво України робить усе, про що домовились сторони за столом переговорів у Мінську. Відведення від лінії зіткнення найбільш потужних та смертоносних систем озброєння, які донині використовували у конфлікті ворогуючі сторони, є красномовним підтвердженням того.

Сьогодні вже ні в кого у світі немає сумнівів щодо щирості та серйозності намірів керівництва нашої країни розв'язати конфлікт на Донбасі мирним шляхом. Вже можна впевнено стверджувати, що намагання залагодити конфлікт саме мирним, дипломатичним шляхом — це не тільки гучні слова та заяви Президента України — Верховного Головнокомандувача ЗС України Петра Порошенка, а й цілком конкретні, реальні кроки української влади в цьому напрямі.

У контексті виконання пункту домовленостей щодо відведення від лінії розмежування важкого озброєння слід наголосити, що українське військове командування на виконання рішень вищого військово-політичного керівництва держави розробило спеціальний план та графік відведення такого роду озброєння. І не варто сподіватися на те, що ці плани можуть бути зірвані або невиконані саме з вини українського командування. Тим більше, що весь хід та зміст цього процесу дуже ретельно (навіть із звірянням тактичних номерів одиниць бойової техніки) контролюється та перевіряється представниками Організації по безпеці та співпраці у Європі (ОБСЄ).

ПІТИ, ЩОБ ЗАЛИШИТИСЬ

Якщо українська сторона послідовно та наполегливо виконує покладені на себе обов'язки, то було б цілком логічно очікувати і від протилежної сторони таких самих дій. Але, на жаль, стверджувати про це з упевненістю сьогодні зарано. Терористи продовжують обстріли, а місцями навіть намагаються вести достатньо активні дії. Причому застосовують під час обстрілів далеко не тільки стрілецьке озброєння. У хід ідуть міномети, артилерія, а місцями й РСЗВ. Для того, щоб зрозуміти, що бойовики зовсім не «в захваті» від Мінських домовленостей, зовсім не потрібно мати доступ до надтаємної розвідувальної інформації. Достатньо відвідати гарячі точки передових позицій українських військ у районі Широкиного, західніше Донецька, або в районі Світлодарська чи Попасної.

Засоби масової інформації, а також повідомлення місцевих мешканців переконливо свідчать, що терористи зовсім не збираються «замирятися», а саму можливість «перепочити» достатньо інтенсивно використовують для відновлення боєздатності своїх формувань, накопичення матеріально-технічних ресурсів, введення на територію України свіжого поповнення у вигляді чергових партій «звільнених» з лав російського регулярного війська «заднім» числом контрактників, кадрових військових «відпускників» або просто зазомбованих російською пропагандою щодо кривавих «київських карателів» російських громадян. Тим самим бойовики не тільки не виконують другого пункту домовленостей щодо відведення важкого озброєння на встановлену дистанцію, а й прямо порушують перший, найголовніший, пункт щодо безумовного і негайного припинення вогню.

ВАЖКЕ ОЗБРОЄННЯ РОЗОСЕРЕДЖУЄТЬСЯ ТА РЕТЕЛЬНО МАСКУЄТЬСЯ В НАЙБЛИЖЧОМУ ПІДХОДЯЩОМУ НАСЕЛЕНОМУ ПУНКТІ (ОСОБЛИВО БОЙОВИКИ ПОЛЮБЛЯЮТЬ ХОВАТИ СВОЇ ТАНКИ ТА АРТИЛЕРІЙСЬКІ СИСТЕМИ У ПРИВАТНОМУ СЕКТОРІ ЖИТЛОВОЇ ЗАБУДОВИ)

«МИРНА» ВІДПОВІДЬ БОЙОВИКІВ

Виконання пункту Мінських домовленостей з боку бойовиків є такою собі грою. Так, за повідомленням одного з керівників контрольної групи ОБСЄ Олександра Чебану, виведення важкого озброєння із так званої «зони безпеки» бойовики здійснюють переважно для отримання «потрібної картинки», перед телекамерами журналістів та заради пропагандистського ефекту. Адже коли за кілька днів інспектори ОБСЄ «несподівано» відвідують нібито полишені вогневі позиції артилерії, то бачать на них усі ті артилерійські засоби ураження, а то й більш потужні, які нібито «були виведені» декількома днями раніше.

Більше того, сьогодні чимало спеціалістів відзначають достатньо неординарний спосіб відведення бойовиками свого важкого озброєння навіть у тих випадках, коли вони його організовують та здійснють у реальності. Наприклад, робиться це зовсім не на ту відстань, яка обговорена в Мінську. Важке озброєння розосереджується та ретельно маскується в найближчому підходящому населеному пункті (особливо бойовики полюбляють ховати свої танки та артилерійські системи у приватному секторі житлової забудови). І робиться це таким чином, що дозволяє бойовикам за потреби досить швидко та приховано повернути важке озброєння на передові позиції. Або відводиться переважно пошкоджена та небоєздатна бойова техніка, а решта залишається та дуже ретельно маскується.

ВИВЕДЕННЯ ВАЖКОГО ОЗБРОЄННЯ ІЗ ТАК ЗВАНОЇ «ЗОНИ БЕЗПЕКИ» БОЙОВИКИ ЗДІЙСНЮЮТЬ ПЕРЕВАЖНО ДЛЯ ОТРИМАННЯ «ПОТРІБНОЇ КАРТИНКИ», ПЕРЕД ТЕЛЕКАМЕРАМИ ЖУРНАЛІСТІВ ТА ЗАРАДИ ПРОПАГАНДИСТСЬКОГО ЕФЕКТУ

Окрім цього, сьогодні одночасно із «затишшям» можливо одночасно спостерігати і небияку військову активність бойовиків безпосередньо на окупованих територіях.

За повідомленнями РНБО України, вони досить активно та інтенсивно проводять заходи бойового навчання та бойового злагодження своїх формувань на кількох імпровізованих полігонах (наприклад, у районі Луганська). При цьому ретельно відпрацьовують взаємодію танкістів, піхоти і артилерії.

Разом з цим на теренах зони АТО, які знаходяться під контролем бойовиків, триває досить масштабне перегрупування формувань терористів. Їхні свіжі, озброєнні та споряджені підрозділи перекидаються та концентруються одночасно на декількох напрямах. Наприклад, на Приморському напрямкі (район Маріуполь — Широкине), на Донецькому (Авдіївка, Дзержинськ, Піски, Красногорівка) та на Артемівському напрямах, а також у напрямі на Лисичанськ та селище Щастя, північніше Луганська.

Такі заходи, як організація інтенсивного відновлення та ремонту пошкодженої бойової техніки та озброєння (наприклад, на Донецькому машинобудівному заводі) або інтенсивне накопичення боєприпасів та паливно-мастильних матеріалів (за окремими калібрами запаси терористів вже сягнули 4–5 боєкомплектів), також не залишають жодних сумнівів стосовно подальших намірів бойовиків.

Але навіть попри всі ці доволі однотипні факти, які зовсім не вселяють оптимізму щодо швидкого вирішення конфлікту, можна впевнено сказати, що нинішнє військово-політичне керівництво нашої держави твердо налаштоване зупинити озброєне протистояння на Сході нашої країни. І пріоритетним шляхом до цього обраний мирний спосіб…

Костянтин МАШОВЕЦЬ,
із зони АТО

НЕ ЖІНОЧА, КАЖЕТЕ, СПРАВА?

З БОЄКОМПЛЕКТОМ, РЮКЗАКОМ ТА... ТРОЯНДОЮ

Альона Галамайчук свого часу закінчила музичну школу по класу фортепіано, Вінницький державний педагогічний університет за спеціальністю «вчитель музики та музичний керівник», пізніше ще й Київську академію керівних кадрів. Неочікувано для рідних та близьких Альона кардинально змінила свою долю…

Для тендітної дівчини служба в армії розпочалася три роки тому. Причому обрала для служби славетну 95-ту окрему аеромобільну бригаду.

— Мене завжди вабило небо, мріяла стрибнути з парашутом. Тож, дізнавшись, що у бригаді оголошено набір контрактників, вирішила спробувати свої сили. У житті я притримуюсь принципу, що коли чогось хочеш, то в будь-який спосіб зроби, — говорить Альона. — Після кількох спроб здати нормативи із фізичної підготовки мене все ж таки зарахували до лав десантників. Батьки були до останнього проти мого вибору. Проте нині дуже пишаються мною.

Старшому солдату Галамайчук спочатку довелося несолодко. Важко було і в «учебці», і на всіх курсах, які довелося пройти. Та, як визнає Альона, вона свідомо йшла до цього і жодного разу про це не пошкодувала.

У дівчини в активі вже 10 стрибків. Тож з упевненістю можна сказати, що свою мрію вона втілила в життя.

— До війни я разом зі своїм екіпажем часто виїжджала на навчання. Нині ми виконуємо завдання в зоні АТО, — продовжує Альона. — Я — старший радіотелеграфіст на радіостанції Р-161 на базі ЗіЛа. З нею і «подорожую». В гарячу зону разом із своїм підрозділом вирушила рівно рік тому, напередодні Міжнародного жіночого дня. О 7-й ранку я отримала по телефону команду: «Збір». Усі мої подруги гарно вбрані, на підборах, а я з бойовим комплектом, з рюкзаком та трояндою, яку встиг подарувати мені командир батальйону, вирушила на Схід України. Така військова жіноча доля.

НА СХОДІ УКРАЇНИ ПІД ЧАС ТРИВАЛОГО ВІДРЯДЖЕННЯ ДІВЧИНА ЗУСТРІЛА СВОЄ КОХАННЯ

Тоді колона з 95-ї бригади виїхала в Херсонську область. Пізніше військовослужбовці виконували завдання в Добропіллі та біля гори Карачун. Як пригадує дівчина, там було найгарячіше, адже працювати доводилося під постійними обстрілами.

— Приймаєш, наприклад, телеграму і тут лунає команда: «Повітря». Треба негайно спуститися в бункер. Так, за день могло повторюватися 4–5 разів. Причому обстріли з боку противника стабільно починалися о четвертій ранку, — розповідає Альона.

Батькам про відрядження у зону АТО дівчина тривалий час нічого не говорила. Казала: «Я у Житомирі, часто заступаю в наряди, тому не можу приїхати додому». Та згодом її секрет розкрився: батьки побачили доньку по телебаченню.

Цікаво, що саме на Сході України під час тривалого відрядження дівчина зустріла своє кохання.

— Про весілля поки що не думаю. Зараз у мене тільки одне бажання: повернутися без втрат додому, — говорить Альона. — І, звичайно ж, тільки з перемогою!

Роман ВУС,
із зони АТО

«СЛАБКОДУХИХ ХЛОПЦІВ Я ТАМ НЕ ЗУСТРІЧАЛА І ДУЖЕ ЦИМ ПИШАЮСЯ»

Відальні вінницького мобільного госпіталю за одним великим столом по-сімейному обідають люди в білих халатах і поранені бійці — всі ті, кого звела війна у зоні АТО. Перед жінкою-лікарем сидить хлопчина із задумливим поглядом і щось бурмоче собі під ніс. «Як тобі вечеря, синку? — питається лікар, аби розважити чимось засмученого хлопця. У відповідь: «Їсти не можу, холодно, дуже холодно… А вам холодно?» «Та ні… тепло, пічка ж гріє…, — розуміє, що хлопець не в собі, перепитує: — Що з тобою?» А він тремтить і те саме повторює… Вона подивилася на нього, підійшла ближче і обійняла міцно-міцно, немов сина. Намагаючись зцілити поранену душу, ковтаючи сльози, вимовила: «Все позаду. Тепер тепла вистачить всім…»

Пізніше лікар дізналась, що боєць разом з іншими хлопцями тривалий час пробув в оточенні — без тепла та їжі, переховувався в лісопосадках аби залишитися живим.

— Я навіть в їдальню не могла заходити тривалий час після тієї розмови, так мені шкода було наших змучених бійців, — згадує лікар-терапевт Ольга Волошина. — Можемо перев'язати, дати ліки, але найважче піддаються лікуванню душевні рани. Страшно, коли діти бачать жах війни. Ви знаєте, я не люблю, коли скаржаться на життя: грошей не вистачає чи ціни зросли. У цей нелегкий для нашої країни час у першу чергу подорожчало саме людське життя — безцінне життя наших хлопців.

У поїзді, який мчав лікаря на палаючий Схід, жінка занурювалася у спогади: про родину, про спокійне мирне життя, промайнули в пам'яті, немов фотокартки в альбомі, епізоди навчання у Вінницькому медичному інституті. Цікаво, що коли в неї запитали, до якого польового госпіталю направити, вона обрала саме вінницький. Немов на згадку про ті 80-ті, коли вона дівчиськом опановувала фах лікаря.

На буремному Сході за себе лікарю Волошиній страшно не було. Вона просила Бога про одне: аби ніхто не помер у неї на руках — дуже боялася, що не встигне надати потрібну допомогу.

— Приїхали ми і побачили, що там працює велика родина доброзичливих людей, яких здружила війна. Всі були раді один одному, тож і діяли, як одна команда, — згадує Ольга. — Ви знаєте, ніколи не забуду день народження однієї нашої медсестрички. Весь госпіталь вітав її, а поранені зібрали кошти і подарували плюшевого ведмедя. Він був настільки великим, що ледве вміщувався в нашій спільній палаті. Одним словом, діти: з одного боку — хлопці, що ніби «грають у війну», з другого — молоді дівчатка, що примчали на фронт їх рятувати.

Нині лікар продовжує працювати, де вже не чути пострілів, але говорити про роботу в зоні АТО не любить. Перед її очима й досі десятки поранених. Вона звикла вірити словам своїх пацієнтів, хоча вони й не жалілися на біль, розуміла, що рани не дають їм спокою.

— Душа болить за них за всіх, адже, попри біль, всі, як один, рвуться в бій. Мені цікава доля кожного: чи повернувся він додому?.. Часом зустрічаю людей у коридорі поліклініки, де працюю, і шукаю знайомі обличчя. Думки тільки одні: аби всі живі залишились, — говорить з тремтінням в голосі лікар. — Ви знаєте, коли ти дорослішаєш, то починаєш розуміти, що віра

МОЖЕМО ПЕРЕВ'ЯЗАТИ, ДАТИ ЛІКИ, АЛЕ НАЙВАЖЧЕ ПІДДАЮТЬСЯ ЛІКУВАННЮ ДУШЕВНІ РАНИ. СТРАШНО, КОЛИ ДІТИ БАЧАТЬ ЖАХ ВІЙНИ

в Бога додає сил душевних, фізичних. На ранковому шикуванні нашого підрозділу в зоні АТО завжди був присутній священик, який щоразу розповідав якусь притчу. Він був нашим психологом. На війні зовсім інше життя, розуміння себе, ставлення до людей. Цікаво, що ті, хто побував там хоча б раз, дуже хочуть повернутися знову. Слабкодухих хлопців я там не зустрічала і дуже цим пишаюся. Ви знаєте, по поверненні додому зовсім не могла слухати музику, дивитися, як хтось розважається. В мене перед очима хлопці, які зараз там: поранені й ті, хто рветься знов у бій. Ми тут навіть не уявляємо, як їм там важко...

Тетяна МОРОЗ,
«Народна армія»

ПСИХОЛОГ НА ВІЙНІ ПОТРІБЕН НЕ МЕНШЕ ЗА ЛІКАРЯ

Серед військовослужбовців, які виконують завдання в зоні АТО, проходить службу і військовий психолог старший лейтенант Антоніна Казмірук. За чуйне серце та фаховість офіцера поважають не тільки вояки, а й мешканці регіону.

Старший лейтенант Антоніна Казмірук перебуває в «гарячій» зоні вже вдруге. Перше її відрядження на війну випало на відносно спокійний грудень минулого року.

— Мені ще ніколи в житті не доводилося бути в районі бойових дій, то ж вирушати туди, де свистять кулі і гинуть люди, було психологічно непросто, — відверто зізнається жінка-офіцер.

Тим значущішим видається вчинок старшого лейтенанта, яка, усвідомлюючи небезпеку для власного здоров'я та життя, сама звернулась до командування військової частини Повітряних Сил ЗС України з проханням відправити її до зони проведення антитерористичної операції. Антоніна переконана, що психолог на війні потрібен не менше за лікаря.

Жінка-військовослужбовець потрапила на Донбас у складі групи військово-цивільного співробітництва, що діяла в одному з секторів АТО. Серед завдань, які їй довелося виконувати, — надання психологічної допомоги мешканцям постраждалих від війни районів Донецької області.

У складі свого підрозділу дівчина допомагала літнім людям продуктами харчування, ліками, одягом, а потім уважно вислуховувала їх. Часто це їх певною мірою заспокоювало, адже людям потрібна психологічно-емоціональна розрада.

— Перше, що впадало в око, — це серйозна дезорієнтація у просторі буття місцевого населення. Люди настраждалися, хочуть миру на рідній землі, — ділиться враженнями Антоніна Казмірук.

Офіцери групи, які працювали в той період з Антоніною, розповідали, що місцеві мешканці набагато привітніше зустрічали їхню команду, коли з ними приїжджала психолог. А після спілкування з Антоніною Казмірук, багато які з них просили, аби й наступного разу вона обов'язково завітала до них.

Щоправда, ця мужня дівчина не спішить зізнатися, як їй самій було важко після тих зустрічей, адже, пом'якшуючи душевні муки доннечан, психолог частково перебирала їх проблеми на себе. А вберегтися від цього людського болю, аби не ятрити собі серце, було неможливо.

Під час свого другого відрядження в зону АТО, яке триває й досі, старшому лейтенантові Казмірук довелось сконцентруватись на психологічному забезпеченні підрозділів.

— Відлуння цих буремних подій наше суспільство буде відчувати ще дуже й дуже довго. Це щось на кшталт «афганського синдрому», тільки значно важче та масштабніше, — говорить дипломований спеціаліст з військової психології.

Такого висновку Антоніна Казмірук дійшла після неодноразових розмов із бійцями, які вона проводить просто на передовій у часи недовгого затишшя. Бійці діляться з нею найпотаємнішими своїми думками та мріями. І їм ці сповіді психологу приносять неабияку розраду.

Військовослужбовці-чоловіки, які супроводжують Антоніну під час цих подорожей, не перестають дивуватись мужності та витривалості дівчини, яка, попри вкрай складні ситуації, завжди з честю витримує всі труднощі військового буття. Втім Антоніна Казмірук не вважає, що робить щось надзвичайне. Донька офіцера-ракетника свідомо присвятила своє життя захисту Вітчизни.

Ярослав ЧЕПУРНИЙ,
Миколаїв

Народна армія
7 березня 2015 року

ЧУЙНІ, ВІДВАЖНІ, ТУРБОТЛИВІ

«МОЛЮСЯ, ЩОБ НАШІ ХЛОПЦІ ПОВЕРНУЛИСЯ ЖИВИМИ»

Старша медична сестра Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МО України Юлія Тихонова завжди прагнула допомагати людям. Мабуть, саме тому і обрала медицину.

— Я дуже хотіла допомогти тим хлопцям, завдяки яким мої троє дітей сплять спокійно, а війна — не тут, — говорить Юлія Валентинівна. — Втім найважче було повідомити про свої наміри поїхати на гарячий Схід родині.

…Дома жінка рішуче озвучила свій намір їхати на Схід чоловіку Віталію. Той, мовчки почухавши потилицю, ствердно кивнув головою: «Зрештою ти там дуже потрібна»! Звичайно, події на Сході хвилювали їх обох, але обговорювали вони у родині цю тему доволі стримано. Вона — корінна киянка, він — москвич. І не їхня вина у тому, що країни, в яких вони народилися, тепер розділені війною…

Вже за тиждень холодним грудневим ранком зустрів жінку порожній вокзал. Якась незнайома, але дуже привітна перехожа підказала на якому автобусі доїхати їй до населеного пункту Сватове. Саме там знаходився її пункт призначення: 59-й мобільний польовий госпіталь.

— Понад сто висококрофесійних лікарів хірургічного, терапевтичного, реанімаційно-анестезіологічного й інших профілів та досвідчений середній медичний персонал перебували тут, у зоні бойових дій, разом зі мною, — з гордістю розповідає про своїх колег Юлія. — За цей відносно недовгий час я зіткнулася з найскладнішими травмами, що доводилося бачити мені за свій професійний стаж. Інколи дивитися на те, як страждають хлопці, справжні воїни, було нестерпно!

ХОТІЛОСЯ ЧИМДУЖ МЧАТИ ДО ТИХОГО ТА СПОКІЙНОГО КИЄВА, ДЕ НЕ ЧУТИ ВИБУХІВ СНАРЯДІВ І ДЕ НЕ ЛУНАЮТЬ ОДИН ЗА ОДНИМ ЗАЛПИ ГАРМАТ... АЛЕ ЩОРАЗУ, КОВТАЮЧИ СЛЬОЗИ, ВОНА ЙШЛА НА ЧЕРГОВУ СКЛАДНУ ОПЕРАЦІЮ.

У таку мить жінці хотілося чимдуж мчати до тихого та спокійного Києва, де не чути вибухів снарядів і де не лунають один за одним залпи гармат... Але щоразу, ковтаючи сльози, вона йшла на чергову складну операцію.

Із завмиранням серця Юлія розповідає про свій найяскравіший спогад, що залишився від служби у шпиталі на Донеччині. Це Новий рік, який довелося їй разом з колегами зустріти у польових умовах Сходу. Медики заставили смаколиками довжелезний стіл, змайстрований кимось із бійців, і всі разом проводжали Старий рік. Телевізора у шпиталі не було, але він і не був потрібний. Немов старі друзі, лікарі та поранені бійці весело обговорювали різні теми, намагаючись забути про війну.

А близько дванадцятої ночі прийшов дивний чолов'яга у червоних шароварах. «Справжній козак!» — жартували присутні на святі. З'ясувалося, що це місцевий житель, який у святкову ніч залишив вдома родину й прийшов у госпіталь із величезним тортом, аби разом з бійцями та медиками відзначити Новий рік!

— Ближче до ранку до мене підійшов літнього віку лікар-реаніматолог та хрипким від паління голосом сказав: «Знаєш, це мій найкращий Новий рік!», а я відповіла : «І мій також!», — витираючи сльози, схвильовано згадує жінка.

Нині Юлія вже вдома. Вона і тепер тривожиться за кожного колегу, який зараз там, за всіх поранених бійців, яких витягла з того світу.

— Молюся, щоб наші хлопці повернулися живими!

Оксана МАРЧУК,
«Народна армія»

«МОЯ ДОПОМОГА НИНІ ПОТРІБНА ЛЮДЯМ ЯК НІКОЛИ»

Хотів би зараз звернутись до тих чоловіків, які або вагаються, або відверто ігнорують четверту хвилю мобілізації. Подивіться на це фото. Цю гарну, тендітну львів'янку звати Анна-Марія Носаль. Зараз вона там, де чути обстріли з ворожих мінометів та «Градів». Там, де важка робота військового медика не припиняється ні вдень, ні вночі. Там, де буває страшно…

Маючи у Львові престижну і високооплачувану роботу, ця дівчина, отримавши повістку, без вагань пішла до військкомату. Її так само, як і всіх нас, хтось чекає вдома, молиться і не спить ночами. Проте вона вирішила, що коли держава в небезпеці, — вона має бути на передовій.

— Ну як я можу ховатися десь по закутках, коли моя допомога нині потрібна людям як ніколи, — говорить Анна-Марія. — Прийшла повістка, отже, мої знання та вміння потрібні на передовій…

Тарас ГРЕНЬ,
із зони АТО

«УКРОПОЧКА» ЯНА

Війна — справа чоловіча. Так принаймні нас вчили в дитинстві. Тож, зустрічаючи на передовій жінок, не можу позбутися відчуття провини за те, що вони тут.

У розташуванні житомирських десантників у зоні АТО мою увагу привернув шеврон з написом «УКРОПОЧКА» на рукаві одностою тендітної медсестри.

— Це нам хлопці подарували на Новий рік! — побачивши мій зацікавлений погляд, відразу відповіла дівчина. — Ви, хлопці, — «укропи», — а ми, відповідно, — «укропочки»!

У 25-річної медичної сестри операційно-перев'язувального відділення медичної роти 95-ї окремої аеромобільної бригади солдата Яни бойові будні в «гарячій зоні» розпочалися ще у травні минулого року.

— Коли десантники «на виїзді», то з передової до лікарів надходить багато поранених. Бувало на день — до десяти, а то й більше. Численні осколкові та вогнепальні поранення. Робимо перев'язки перед евакуацією, надаємо першу невідкладну допомогу. Словом, підтримуємо «трьохсотого» до приїзду лікаря, — говорить медсестра.

Дівчина пригадала випадок, коли до медпункту привезли хлопця з вогнепальним пораненням руки. Рану вона ретельно почистила та дезінфікувала. Вже згодом, після евакуації пораненого до іншого лікувального закладу, медики відзначили, що завдяки професійності медичної сестри хлопцю вдалося уникнути ампутації руки.

— Згадую, як колись, ще у мирному житті, боялася свого першого стрибка з парашутом. Але тепер розумію, що боятися потрібно дещо іншого, — наголошує Яна. — Люди вже змучились від війни, усі хочуть миру та спокою. Але я не занепадаю духом, бо відчуваю себе дуже потрібною.

Андрій БОНДАРЕНКО,
із зони АТО

НА ЗВ'ЯЗКУ — КРАСУНЯ З ВОЛИНІ

Тендітна білявка з Волині ще не так давно була однією із претенденток на звання найгарнішої жінки-військовослужбовця Збройних Сил України. Тоді ніхто навіть й гадки не мав, що незабаром цій дівчині доведеться брати участь в АТО.

Ще два роки тому старший-солдат військової служби за контрактом Марія Годунок і сама не могла остаточно визначитись, чи затримається вона у війську надовго. 22-річна дівчина з села Верба Володимир-Волинського району по закінченні школи вступила на заочну форму навчання до Тернопільського національного економічного університету, але за порадою друзів вирішила одягнути військовий однострій.

ЗВИЧАЙНО, БАТЬКИ ХОТІЛИ Б БАЧИТИ МЕНЕ ВДОМА, АЛЕ СЛУЖБА Є СЛУЖБА. ТОМУ, ЯКЩО НАДІЙДЕ НАКАЗ ПОВЕРТАТИСЬ НА СХІД, Я ЙОГО ВИКОНАЮ

Військова служба несподівано «затягнула». Дівчині сподобалось у війську. Коли на Сході України розгорілась війна, військова частина отримала наказ переміщуватись на один з полігонів оперативного командування, аж згодом — завантаження в ешелон і на Донбас…

Зі слів Марії, дівчата з польового вузла зв'язку працювали на рівні з чоловіками-військовослужбовцями. Вона, до прикладу, була старшим механіком ПВЗ. Забезпечувала зв'язок батальйонної тактичної групи під час бойових дій. Але доводилось їй і куховарити, коли бійці не мали такої змоги.

Витерпіти можна було багато що. Не можна звикнути лише до загибелі бойових товаришів.

При згадці про загиблих погляд Марії тьмяніє, а голос змінюється…

— Коли не стало командира нашого відділення зв'язку майора Віктора Хмелецького, для мене це був шок. Офіцер поїхав налагоджувати зв'язок, коли ми вкотре змінювали місце дислокації, і потрапив під обстріл. Уламок якось «обійшов» бронежилет. Віктор Хмелецький оптиміст був неймовірний, завжди підбадьорював нас, — згадує Марія.

Повернення дівчини з фронту було раптовим. Причиною того стало не поранення чи контузія. На Донеччині Марійка застудилася і захворіла на пневмонію, але після одужання повернулась у стрій. Тепер старший солдат військової служби за контрактом Марія Годунок — оператор інформаційно-телекомунікаційного вузла військової частини.

— Звичайно, батьки хотіли б бачити мене вдома, але служба є служба. Тому, якщо надійде наказ повертатись на Схід, я його виконаю, — каже дівчина. — Тим більше, що там, на війні, мій молодший брат, який пішов до війська слідом за мною, мої друзі, яких я дуже люблю.

Багато хто скаже: «Війна — не жіноча справа». Можливо, вони мають рацію. Однак приклади таких, як Марія Годунок, демонструють зворотнє. Коли держава у небезпеці, чоловік ти чи жінка, зовсім юний чи вже поважного віку, справжні патріоти стають на її захист.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ,
Львів

ПОГЛЯД НА ВІЙНУ... ЧЕРЕЗ ЕКРАН РЕНТГЕНА

Кажуть, що у війни — не жіноче обличчя. Воно ніби й так, але не зовсім. Бо у ту ж Велику Вітчизняну війну представниці прекрасної статі ставали легендарними «сестрами», які на своїх плечах виносили з пекла бою поранених бійців. І сьогодні на Донбасі вони достойно продовжують благородну справу своїх фронтових попередниць. І теж перебувають на передовій, надають першу медичну допомогу українським військовослужбовцям.

Полковник медичної служби Наталія АЛЕКСЄЄВА

Але виявляється, що серед військових медиків-жінок є фахівці, які професійним поглядом теж рятують життя поранених. Вони дивляться на них через екрани рентгенапаратів і першими виявляють, де засіла в тілі бійця ворожа куля, який орган постраждав від контузії. І хоча вони перебувають на відстані від передової, ці фахівці теж знаходяться на лінії порятунку життя.

У цьому переконався, коли побував у рентгенодіагностичному відділенні столичного військового госпіталю. Ледь відчинив двері приміщення, як потрапив у специфічну атмосферу. З кабінету вивезли військовослужбовця з травмами ніг. На стільцях у коридорі з плівками в руках сиділи інші пацієнти. Про те, яку допомогу їм тут надають, розповіла начальник відділення полковник медичної служби Наталія Алексєєва. Свого часу вона закінчила Українську військову медичну академію, обіймала посади начальника медичної служби військових частин. За її словами, добре обізнана з життям захисників Вітчизни і проблемами їхнього лікування. А вперше довелося побачити обличчя війни у дні Революції гідності. Чимало поранених героїв Майдану тоді прибувало до цього відділення з травмами та пораненнями. Пригадуючи ті події, Наталія Борисівна розповідала: «Ми перейшли на цілодобовий режим роботи, робили рентгеноскопію, а наші фахівці на підставі знімків визначали, кому і яка потрібна допомога. А коли розпочалася антитерористична операція, наші спеціалісти відбули до прифронтових військових госпіталів для надання допомоги доставленим з передової пораненим бійцям».

Наталія Борисівна повідомила, що найбільш затребуваними в цих військових госпіталях були рентген-лаборанти. Вони працювали там вахтовим методом і навіть у нічну зміну, коли найбільше доставляли з передової поранених бійців. Однією з перших відбула в таке відрядження ветеран праці Тетяна Архипівна Бриленко. За два тижні вона зробила рентгенівські знімки майже 500 пораненим бійцям. Доводилося їй це робити і безпосередньо в ході операцій.

Потім свою колегу на бойовій вахті змінила Вікторія Огоновська. На її рахунку теж сотні бійців, рани яких першою побачила за допомогою рентгенапарата, а на підставі підготовлених нею знімків лікарі визначили, з чого потрібно починати надання медичної допомоги пораненим військовослужбовцям.

Про своє останнє відрядження до прифронтового госпіталю розповіла і рентгенлаборант Валентина Міщенко: «До Дніпропетровська я прибула вранці, а ввечері вже заступила на чергування. На адаптацію до нових умов не знадобилося багато часу. Знайома апаратура, атмосфера. Нове було лише в тім, що на власні очі побачила, що робить війна з людьми. Пригадую, як переді мною постав зовсім молоденький солдатик. Все тіло — суцільна рана. Як побачила його, сльози навернулися на очі. Змахнула їх і за справу. Потім до порятунку життя приступили хірурги. Надавши допомогу, важкопораненого доправили до столичного військового госпіталю. А нещодавно побачила того солдатика вже там. І знову заплакала, але то були сльози радості».

Володимир ЧІКАЛІН,
«Народна армія»

ПРО БОЇ ПІД САВУР-МОГИЛОЮ ВОНА ЗНАЄ НЕ З РОЗПОВІДЕЙ

Молодший сержант Марина Шумейко майже сім років працює в Деснянському військовому госпіталі. Вона — медична сестра-анестезіолог відділення інтенсивної терапії. Ця дівчина на власні очі побачила страшні події війни на Сході України та рятувала життя пораненим українським воякам.

ДОБРЕ ЗНАЛА, ЩО БЕЗ МЕДПРАЦІВНИКІВ НА ФРОНТІ НЕ ОБІЙТИСЯ, А МЕДСЕСТРИ В АТО — НА ВАГУ ЗОЛОТА

Минулого року молодший сержант Марина Шумейко у складі лікарсько-сестринської бригади смт Десна брала участь у проведенні антитерористичної операції на Донбасі.

— До поїздки в зону проведення бойових дій я готувалась заздалегідь. Звичайно хвилювалася, навіть трішки щемило серце. Добре знала, що без медпрацівників на фронті не обійтися, а медсестри в АТО — на вагу золота. В той період у зоні АТО йшли важкі бої. Кожного дня гинули наші військові, було багато поранених. Тож без вагань разом із колегами вирушила на Схід, — розповідає Марина.

Медичний підрозділ, в якому служила молодший сержант Шумейко, спочатку дислокувався на Дніпропетровщині, а згодом — поблизу населеного пункту Антонівка, що на Донеччині. Деснянські військові медики були закріплені за 51-ю окремою механізованою бригадою. Особливо небезпечним періодом стала доба перебування під Савур-Могилою.

— У районі цього стратегічного об'єкта було чути монотонні обстріли. Надаючи допомогу бійцям, наш підрозділ одночасно намагався прорватися ближче до Савур-Могили. Хоча шквальний вогонь бойовиків і перешкоджав цьому, поставлені завдання того дня ми виконали, — розповідає дівчина. — Спогади про цю війну ще й досі переслідують мене. Доводилося ховатися в бліндажах, чути вибухи та розриви снарядів. Страшно… Але якщо буде потрібно знову їхати на Схід, то я поїду. Заради миру і спокійного життя громадян України, — говорить Марина.

Олег СУШИНСЬКИЙ,
Чернігів

«Я НЕ МОЖУ СИДІТИ ВДОМА, КОЛИ КРАЇНА У БІДІ»

Наші українські дівчата в лиху для всієї держави годину демонструють еталони мужності та самовідданості.

Ось, наприклад, операційна медична сестра Оксана Тицька. Вона служить у одному з військових госпіталів, що зараз знаходиться на передовій. Маючи дві освіти — юридичну і медичну, вона цілком могла знайти спосіб, аби уникнути мобілізації. Та отримавши повістку, ця мужня дівчина відразу пішла до військового комісаріату. Зараз триває її вже друге відрядження в зону проведення АТО. Перший раз вона працювала на Маріупольському напрямі. За словами дівчини, дуже важко було звикнути до каліцтв як воїнів, так і цивільних людей від залпів артилерії та систем залпового вогню колишнього братського народу. Так само нелегко було перелаштовуватись на зовсім інший тип операцій з видалення уламків російських снарядів та ракет, що увіп'ялися в тіла українців.

— Найстрашніше в роботі військового медика — не встигнути надати належну допомогу пораненому, — зізнається Оксана. — Страшно, коли на твоїх очах вмирають люди, яким би ще жити та жити. Тому всі військові медики викладаються повністю, аби врятувати наших бійців. Я не можу сидіти вдома, коли країна у біді, — підсумувала Оксана. — Адже зберегти країну для нащадків сьогодні справа кожного з нас. Хочу звернутись до всіх лікарів. Ваші знання та вміння дуже потрібні нині хлопцям тут, на передовій. І тому прошу всіх медиків, які отримали повістки, не ховатись і не тікати від служби, адже саме від нас залежить доля поранених солдатів. Подумайте про це...

Командири Оксани подали документи на її нагородження. Сподіваємося, що вони не загубляться в чиновницьких кабінетах, адже тендітна дівчина — справжній патріот і смілива, і віддана своїй благородній справі людина.

ХОЧУ ЗВЕРНУТИСЬ ДО ВСІХ ЛІКАРІВ. ВАШІ ЗНАННЯ ТА ВМІННЯ ДУЖЕ ПОТРІБНІ НИНІ ХЛОПЦЯМ ТУТ, НА ПЕРЕДОВІЙ. І ТОМУ ПРОШУ ВСІХ МЕДИКІВ, ЯКІ ОТРИМАЛИ ПОВІСТКИ, НЕ ХОВАТИСЬ І НЕ ТІКАТИ ВІД СЛУЖБИ, АДЖЕ САМЕ ВІД НАС ЗАЛЕЖИТЬ ДОЛЯ ПОРАНЕНИХ СОЛДАТІВ. ПОДУМАЙТЕ ПРО ЦЕ...

Тарас ГРЕНЬ,
із зони АТО

Народна армія
7 березня 2015 року

БІЙЦІ ВОЛОНТЕРСЬКОГО ФРОНТУ

«АРМІЯ — МІЙ ДІМ І МОЯ ДОЛЯ!»

Кавалер ордена княгині Ольги III ступеня Тетяна Ричкова лише за перший місяць діяльності волонтера в зоні АТО надала допомоги армії на понад один мільйон гривень. Спочатку жінка взяла «під крило» підрозділ чоловіка — старшого лейтенанта Вадима Ричкова, який воював у складі 25-ї окремої аеромобільної бригади і загинув. Згодом розширила свою опіку на 79-ту та 95-ту аеромобільні бригади.

Тетяна просто не могла залишитись осторонь подій, які відбуваються у країні, не могла бачити, як багато не вистачає військовим. Кошти від проданого власного бізнесу і житла пішли на волонтерський внесок, але були лише краплею в морі потреб воюючих частин. Протягом півроку вона продовжувала постачати війську допомогу не менше ніж на п'ятсот тисяч гривень щотижня, до того ж у райони найгарячіших боїв доставляла її особисто.

Зараз під її «крилом» всі українські Збройні Сили. На сьогодні молодший лейтенант Ричкова — помічник Міністра оборони України. Вона єдина з колег по волонтерському фронту вирішила стати військовослужбовцем. Шестеро соратників працюють у трьох департаментах відомства працівниками Збройних Сил, ще двадцять допомагають на громадських засадах. Але Тетяна вирішила, що армія повинна бути її сім'єю.

— Наша команда йшла в оборонне відомство з чітким розумінням того, що потрібне щось на кшталт «революції згори», кардинальної зміни принципів і засад матеріального забезпечення Збройних Сил. Чесно кажучи, ми очікували серйозного опору від посадових осіб, але я була приємно здивована — абсолютна більшість офіцерів нас підтримала з дорослим ентузіазмом, — говорить Тетяна. — Нині ми маємо потенціал для реформ в ході війни.

Коло проблем, якими опікується Тетяна Ричкова сьогодні, величезне: від польового спорядження до капітального будівництва. Наприклад, зараз одним із актуальних питань є введення нових зразків польової форми і спорядження для представників кожної спеціальності. Тобто гранатометник, снайпер або кулеметник будуть мати все необхідне, виготовлене

саме під їхні специфічні бойові потреби, — до застібок включно. На війні не буває комфортно, але солдат має вести бій з максимальною ефективністю, не відволікаючись на власні винаходи зручних пристосувань або пошуки нової куртки замість порваної.

Крім служби, Тетяна не полишає громадську і волонтерську діяльність. Вона наполегливо йде до мети — об'єднати всіх небайдужих до долі України людей, сконцентрувати їхні зусилля на найважливішому. Разом з Юрієм Бірюковим вона координує дії волонтерів і патріотів через соціальні мережі, розміщує в них нагальну інформацію. Тетяна співпрацює з усіма «адекватними» засобами масової інформації і політиками, відправляє на лікування за кордон поранених, має прямий зв'язок з командирами бойових частин, офіцерами і солдатами на фронті.

Її день розписаний по хвилинах, а часу на сон не вистачає.

Я поцікавився, що буде робити по закінченні війни.

— Служити буду, роботи в нас — на десятиріччя. Відтепер армія — мій дім і моя доля... З нагоди свята бажаю волонтеркам — не здаватись, жінкам на службі й не на службі — триматись, дружинам — дочекатись своїх чоловіків з фронту і завжди пам'ятати, що вони ризикують життям за Вітчизну. Всім — щастя!

Віктор ШЕВЧЕНКО, «Народна армія»

«Я ВЗАГАЛІ НІКОЛИ НЕ ПЛАЧУ...»

Голова Благодійного фонду «З вірою в себе» Альона Вербицька таку назву для нього обрала невипадково. Вона вважає, що віра у власні сили, так би мовити, є першою літерою в абетці особистого успіху.

— Без віри в себе ми ніколи не зробимо першого кроку до якихось вершин, а наші мрії ніколи не здійсняться, — переконана Альона Вербицька. — Вже більше дев'яти місяців я живу з вірою в те, що роблю правильну справу, з вірою в того, для кого я працюю і кому я намагаюся допомогти всім найнеобхіднішим.

Дівчина займається забезпеченням медикаментами підрозділів задіяних в АТО. Адже вона вважає, що здоров'я українських військових — це основне. Силами фонду ремонтували автівки «швидкої медичної допомоги», які працюють на передовій.

— Якось телефонуємо військовому медику, а він не може говорити — захекався. Запитуємо: «Пане лікарю, що трапилося?» А він відповідає: «Машина зламалася, а в мене важкопоранений — треба рятувати, не гаючи часу, ось несу його на собі». Відразу просимо його дати список запчастин, які потрібно замінити, і починаємо шукати тих, хто зможе допомогти їх придбати. А паралельно забезпечуємо бійців АТО ліками, — пригадує Альона. — І таких щиросердих людей чимало: долучаються зі станцій техобслуговування, працівники автомагазинів тощо. Тож завдяки їхній допомозі ми відремонтували «швидку», і зараз вона справно працює.

Працівники Благодійного фонду «З вірою в себе» знайшли небайдужих людей навіть в інших країнах Європи, й вони за власний кошт надали для 128-ї механізованої бригади нерозмитнений Volkswagen, так званий «крокодил». Нині ця машина, як зізналися хлопці, вже допомогла врятувати не одне життя.

— Мене часто запитують, чому я займаюсь волонтерською діяльністю: «В тебе там, на передовій, хтось воює?» Відповідаю: «Ніхто, але я інакше не можу».

У гарячій зоні АТО в Альони друзі. Коли дівчина здобувала першу вищу освіту, в її групі навчалися три офіцери з Держприкордонслужби. Щойно розпочалися кримські події, їх відразу відправили на Чонгар. Потім, коли ситуація у країні ускладнилась, хлопців «перекинули» на східні кордони, де вони, як кажуть, першими потрапили «під роздачу». Тоді один із них загинув, без батька залишилися двоє діток — двох та дев'яти років. І цю ситуацію Альона сприйняла як особисту трагедію.

— Я взагалі ніколи не плачу. Можливо,

я в цьому плані неправильна жінка. Знаю, що коли є проблема, її потрібно вирішити, а плачем у біді не зарадиш, — говорить Альона.

Дівчина вирішила, що буде працювати, скільки вистачить сил. Багато хто говорив, що вона не зможе. Проте вона спробувала... і вдалося. Спочатку купувала медикаменти власним коштом. Потім почала звертатися по допомогу до друзів, знайомих, колег. З часом вирішила відкрити фонд, адже це давало можливість як юридичній особі звертатися з офіційним записом до різних підприємств та організацій.

— За час роботи фонду ми допомогли багатьом учасникам АТО. Нашу діяльність обов'язково фіксуємо у фото- та відеозвітах, — розповідає Альона Вербицька. — Завжди намагаємось налагодити контакти між тими, хто допомагає, і тими, кому допомагають. На цьому я дуже акцентую увагу. А коли привозимо потрібні речі хлопцям на передову, ніколи не вважаємо це особистою заслугою, бо переконані, що ми є посередниками між тими, кому потрібно, і тими, хто може допомогти.

Андрій БОНДАРЕНКО, із зони АТО

«ВИ СИЛЬНІ, ВИ ВСЕ ПОДОЛАЄТЕ»

У червні минулого року на території Головного військово-медичного клінічного центру «ГВКГ» МО України було створено координаційний волонтерський пункт. Керує його роботою Юлія Семенець, інфекційна медсестра госпіталю.

Передусім потрібна була допомога пораненим, заради цього командування госпіталю і запросило волонтерів. Жінки, які прийшли разом із Юлією Семенець, безоплатно заходилися виконувати роботу молодших медичних сестер: поїли і годували бійців, вмивали і голили, стригли, виносили судна. Вони не відмовлялися від будь-якої роботи, бо ставилися до поранених, як до власних синів чи братів. Сама Юлія дбала про них, як мати, доглядала, як власних дітей.

Її волонтери Вадим Фетисов, Олена Прозорова, Інна Ткачова, Катерина Галактіонова збирали і роздавали пораненим медикаменти, одяг, щодня напували їх чаєм, кавою, годували додатково до госпітального харчування смачною домашньою їжею. Крім збору ліків та догляду, шукали гроші на дороге медичне обладнання.

Крім медичних потреб, волонтерська група Семенець організувала хостел для родичів солдатів, збирає і передає посилки на передову, а також розміщує біженців зі Сходу країни.

На наданні допомоги пораненим команда волонтерів витрачає чимало фізичних і моральних зусиль. Іноді здається, що понад людські можливості все це бачити і робити, але звідкись ці сили беруться, і їх окрилює радість, що можуть допомогти пораненим.

Часом до Юлії приходять люди, готові надати допомогу пацієнтам, але при вигляді важкопоранених починають губитися. Насамперед вона заспокоює поранених, які втратили, наприклад, ногу, каже їм, що коли вони себе не вважатимуть інвалідами, то вони ними й не будуть. «Ви сильні, ви все подолаєте, — говорить Юлія Семенець. — Вистоїте, будете жити повноцінним життям та іншим будете допомагати вистояти».

Бути завжди в центрі подій Юлії допомагає її ставлення до своєї справи. Вона придивлялися до неї. Потім дізнавалися, що в неї та й у її волонтерів є власні сім'ї, діти, що всі вони працюють або навчаються, а волонтерством займаються у вільний від роботи та сімейних турбот час, що в госпіталі працюють безкорисливо. Тоді приходило розуміння — для цих людей це просто моральна норма життя.

Юлія Семенець вважає, що труднощі цієї роботи можна витримати, тільки якщо працюєш заради милосердя.

Волонтерство, лікування хворих у інфекційному відділенні, чергування медсестрою в госпіталі, нетривалий сон — і так уже дев'ять місяців... При цьому Юлія — турботлива мати, виховує дочку. Чоловік Юлії — учасник АТО, воює на Сході України. Як вона на все це витримує?

— Природним чином, — посміхається, відповідаючи,

НА НАДАННЯ ДОПОМОГИ ПОРАНЕНИМ КОМАНДА ВОЛОНТЕРІВ ВИТРАЧАЄ ЧИМАЛО ФІЗИЧНИХ І МОРАЛЬНИХ ЗУСИЛЬ. ІНОДІ ЗДАЄТЬСЯ, ЩО ПОНАД ЛЮДСЬКІ МОЖЛИВОСТІ ВСЕ ЦЕ БАЧИТИ І РОБИТИ, АЛЕ ЗВІДКИСЬ ЦІ СИЛИ БЕРУТЬСЯ, І ЇХ ОКРИЛЮЄ РАДІСТЬ, ЩО МОЖУТЬ ДОПОМОГТИ ПОРАНЕНИМ

— Врятувати життя людині в майже безнадійній ситуації — це лише перший крок на шляху до одужання пораненого, навчити врятованого жити далі — не менше, а часом і більш складне завдання, — каже Юлія Семенець.

На наданні допомоги трудоголік, постійно вимагає самовіддачі та дисциплінованості і від своєї команди. Багато пацієнтів говорили їй, що спочатку не могли зрозуміти, що змушує її щодня приходити в госпіталь і доглядати їх, підтримувати психологічно і морально, вони

вона. — Коли займаєшся улюбленою справою, коли тебе оточують чудові люди, коли ти відчуваєш, що потрібна їм, будь-які негаразди відходять на другий план...

Тарас МАШКОВЕЦЬ, «Народна армія»

АВІАПРОМ

АН-178 НАБЕРЕ ВИСОТУ ВЖЕ ЦЬОГОРІЧ

Нещодавно українські авіабудівники представили на міжнародних виставках низку розробок, які вже зацікавили іноземних покупців. На міжнародному авіакосмічному салоні в Бангалорі, виставці «Аероіндія-2015», ДП «Антонов» презентував транспортний літак Ан-178, який повинен злетіти вже цього року.

Варто зазначити, що «антоновські» літаки привертають увагу можливістю їхньої експлуатації в різних погодних та кліматичних умовах, вони здатні сідати на різні аеродроми, зокрема ґрунтові та високогірні. ВПС Індії майже 40 років експлуатують військово-транспортні літаки Ан-32, і це найкращий приклад роботи «Антонова» у сфері транспортної авіації.

Новий Ан-178 — це продовження традицій «антоновців». Цей літак має замінити Ан-32 та Ан-12. Загалом нова машина оснащена двигунами і авіонікою західного виробництва. Літак буде використовуватися для перевезення пасажирів і різних вантажів, а також їхнього десантування. Оновлений лайнер матиме покращені характеристики, включаючи підвищену вантажопідйомність і дальність польоту. Новий «Ан» також буде наділений новою системою контролю та підвищеною паливною економічністю.

«АНТОНОВ» ОЦІНЮЄ ПОТРЕБУ РИНКУ В ТАКИХ ЛІТАКАХ У 200 МАШИН ДО 2032 РОКУ

Середній транспортний літак обладнаний задньою вантажною рампою, двома двоконтурними турбореактивними двигунами. Його максимальна вантажопідйомність становить 18 тонн. Важливо, що ним можна перевозити вантажі як «розсипом», так і пакетовані. Ан-178 також здатний транспортувати легку самохідну і несамохідну техніку. Максимальна місткість літака — це два морські контейнери пристойних габаритів. У верхній частині фюзеляжа Ан-178 встановлені спеціальні завантажувальні пристрої, які можуть підняти вантаж, затягнути його у фюзеляж та опустити.

ЛІТАК БУДЕ ВИКОРИСТОВУВАТИСЯ ДЛЯ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ І РІЗНИХ ВАНТАЖІВ, А ТАКОЖ ЇХНЬОГО ДЕСАНТУВАННЯ. ОНОВЛЕНИЙ ЛАЙНЕР МАТИМЕ ПОКРАЩЕНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ, ВКЛЮЧАЮЧИ ПІДВИЩЕНУ ВАНТАЖОПІДЙОМНІСТЬ І ДАЛЬНІСТЬ ПОЛЬОТУ

«Антонов» оцінює потребу ринку в таких літаках у 200 машин до 2032 року.

Перший зразок нового лайнера незабаром буде готовий для передачі на льотні випробування. «Антонов» планує розпочати їх за два-три місяці, заявив президент і генеральний конструктор компанії Дмитро Ківа.

За його словами, є можливість продемонструвати новинку в Ле Бурже. «Якщо нам вдасться, ми можемо навіть показати цей літак на Паризькому авіаційному міжнародному салоні, — уточнив президент «Антонова».

У процесі проектування літака конструктори надихалися попередніми успішними моделями — Ан-148 та Ан-158, які літають у багатьох країнах світу, зокрема, у країнах СНД, а також у Кореї, на Кубі.

Примітно, що літаку Ан-178 для доставки вантажів необов'язково приземлятися — він має можливість скидати їх у повітрі. Під час десантування вантажів у польоті відкривається рамка літака, а спеціальна система в потрібний момент витягує парашути.

Крім того, літак може бути обладнаний для перевезення особового складу та евакуації поранених із гарячих точок.

Нещодавно стало відомо, що авіакомпанія Maximus Air з ОАЕ, що спеціалізується на вантажоперевезеннях, може стати першим замовником цивільної версії транспортного літака Ан-178.

ЛІТАКУ АН-178 ДЛЯ ДОСТАВКИ ВАНТАЖІВ НЕОБОВ'ЯЗКОВО ПРИЗЕМЛЯТИСЯ — ВІН МАЄ МОЖЛИВІСТЬ СКИДАТИ ЇХ У ПОВІТРІ

Авіаперевізник підтвердив зацікавленість у придбанні транспортних літаків. Відповідні кроки в цьому напрямі сторони здійснять у березні-квітні цього року. Крім того, підприємства також домовилися об'єднати зусилля у просуванні літаків «Ан» на ринок ОАЕ, країн Близького Сходу та Північної Африки.

Підготувала Наталія ПЕЧОРІНА, «Народна армія»

ВИМОГА СЬОГОДЕННЯ

НА ЄВРОПЕЙСЬКИЙ РИНОК З НАТОВСЬКИМ КАТАЛОГОМ

За допомогою групи НАТО з кодифікації підприємства Державного концерну «Укроборонпром» отримали доступ до Головного каталогу НАТО з логістики (NATO Master Catalogue of References for Logistics), який допоможе підприємствам українського ОПК вийти на європейський ринок озброєння та реалізувати стратегію імпортозаміщення.

Сьогодні вже 8 провідних підприємств-учасників концерну отримали доступ до каталогу та здійснюють його дослідну експлуатацію задля пошуку продукції та її постачальників.

Каталог є централізованою електронною базою даних щодо майже 18 мільйонів найменувань оборонної продукції. Ним користуються збройні сили понад 65 країн світу, а також їхні оборонні підприємства для потреб виробництва військової техніки.

Можливості, які надає користування таким інструментом, надзвичайно важливі для України через припинення торговельних відносин з РФ в оборонній сфері. Користування каталогом допоможе країні швидше знаходити необхідні для виробництва озброєння комплектуючі, повідомила прес-служба концерну.

«Каталог НАТО з логістики — ефективний помічник для підприємств, які займаються розробкою військової техніки. Усі матеріали, агрегати та комплектуючі, які він містить, можуть бути використані при проектуванні нової техніки, модернізації наявної, а також для імпортозаміни постачальників», — зазначив заступник генерального директора «Укроборонпрому» з виробництва Юрій Пащенко.

ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО

«НІЧНІ КРОКОДИЛИ»

Українська компанія «Мотор Січ» і південноафриканська компанія Paramount Group підписали меморандум про співпрацю у спільній модернізації військових вертольотів Мі-24 Super Hind. Компанії вивчать можливість обміну технологіями. При цьому Paramount Group зацікавлена розширити взаємодію з Україною у виробництві та ремонті вертолітних двигунів. Своєю чергою ВАТ «Мотор Січ» вкрай зацікавлене в технологіях, пов'язаних з виробництвом композитних лопатей для вертолітних гвинтів.

Для України співпраця з південноафриканськими компаніями у модернізації гвинтокрилів не є новиною. У 1999–2004 рр. Конотопський завод «Авіакон» спільно з ПАР модернізував для ВПС Алжиру у варіант Super Hind Mk III 33 колишні українські вертольоти Мі-24В. У 2010–2011 рр. удосконалив для ВПС Азербайджану до варіанта Super Hind Mk IV 12 Мі-24К. Перші модернізовані Мі-24 були продемонстровані керівництву Азербайджану в червні 2010 року. Вертольоти, що отримали позначення Мі-24G («G» — або за перекладом «нічний»), були модернізовані південноафриканською компанією Advanced Technologies and Engineering, Конотопським авіаремонтним заводом «Авіакон» та державним підприємством «Державне Київське конструкторське бюро «Луч» (Україна). Основою для вдосконалення став розроблений південноафриканської компанією пакет модернізації Мі-24 Super Hind Mk.4 (Super Hind). Вертольоти Мі-24G в ході експлуатації отримали високі оцінки від азербайджанських військових, що підтвердили представники Міноборони Азербайджану. Особливо вони виділили ударні можливості Мі-24G за рахунок застосування українських ПТРК «Бар'єр-В» і здатність вертольота вести бойові дії вночі.

Народна армія
7 березня 2015 року

БАЛКАНСЬКА КРИЗА

РОЛЬ ООН У ДОСЯГНЕННІ МИРУ В ХОРВАТІЇ

На переконання експертів, присутність миротворчої компоненти в Україні на сьогодні є вкрай необхідним, адже на етапі стабілізації маємо досягти деескалації ситуації, запобігти постійним атакам та обстрілам. Миротворчі місії під егідою ООН мають багату історію їх проведення. Проте саме хорватський досвід діяльності міжнародних миротворчих сил ООН вважається прикладом найбільш вдалого врегулювання конфлікту.

На початку 90-х років XX століття розпал політичних протистоянь і громадських процесів став каталізатором виникнення військових протистоянь та збройних конфліктів на Балканах. Основою Балканської кризи були етнічні і релігійні конфлікти та боротьба різних автономій і суб'єктів федерації за незалежність. Серія масштабних збройних сутичок перетворила Югославію на одну з найбільш «вибухонебезпечних» країн світу за останні десятиріччя. Внаслідок цього на політичній карті світу з'явилися таки країни, як Боснія і Герцеговина, Східна Славонія, Косово, Македонія, Республіка Сербська Країна і Хорватія.

У 90-х роках югославська війна стала найкровопролитнішим збройним протистоянням у Європі після закінчення Другої світової війни. Для розслідування скоєних у Югославії військових злочинів був створений Міжнародний трибунал.

Задля сприяння політичному врегулюванню конфлікту і захисту цивільного населення у 1992 році на території колишньої Югославії були розміщенні сили ООН UNPROFOR (Сили Організації Об'єднаних Націй з охорони (СООНО) — Авт.). Генеральний секретар ООН звернувся до керівництва України з проханням ввести військовий контингент до складу сил ООН у зонах конфлікту. Так уже в липні 1992 року до Боснії і Герцеговини був введений 240-й окремий спеціальний батальйон, а у 1994 році до Хорватії — 60-й окремий спеціальний батальйон ЗС України.

КЛАСИКА ОПЕРАЦІЇ З ПІДТРИМАННЯ МИРУ

Експерти вважають операцію в Хорватії класичним прикладом операції з підтримання миру за всіма ознаками: наявність конфліктуючих сторін, лінії розмежування, буферної зони, зон відведення важкого озброєння від лінії розмежування, встановлених місць зберігання важкої техніки та озброєння. Класичними були структура Місії і її завдання. UNPROFOR у Хорватії мали військовий компонент (Місія була розбита на сектори по чотири батальйони в кожному), структури військової поліції, цивільної поліції (UN CIVPOL), військових спостерігачів ООН та спостерігачів ОБСЄ.

Саме хорватський досвід діяльності міжнародних миротворчих сил ООН сьогодні наводять як приклад найбільш вдалого врегулювання конфлікту. Проте були в цій операції й певні особливості. Приміром, від початку її проведення були мінімізовані зовнішні впливи, які могли б підкинути хмизу у вогонь внутрішніх політичних, етнічних та релігійних протиріч. Тож позитивний результат був досягнутий не тільки завдяки міжнародним миротворчим силам, а й за наявності політичної волі сторін у досягненні миру.

Проте, за ствердженням експертів, все ж таки саме Миротворча місія створила умови для продуктивного діалогу, попри зростаючі заклики до найскорішого об'єднання з Великою Сербією серед населення Сербської Країни.

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ МИРОТВОРЧОЇ ОПЕРАЦІЇ В ХОРВАТІЇ

Після підписання угоди про припинення вогню між хорватами та країнськими сербами і розгортання Миротворчої місії між ними, одне з основних завдань миротворців полягало в моніторингу виконання мирної угоди. Вздовж хорватської та сербської ліній оборони були розташовані спостережні пости сил ООН, так звані «чекпойнти», з яких миротворці в цілодобовому режимі моніторили ситуацію і доповідали про все, що відбувалося на ділянках їхньої відповідальності. Завдяки принципу нейтралітету і високопрофесійному виконанню миротворцями ООН своїх обов'язків Місія користувалася довірою обох конфліктуючих сторін. Тому місцеве населення неодноразово надавало інформацію представникам місії ООН про різного роду події. Такий рівень довіри дозволяв своєчасно садити командирів конфліктуючих сторін за стіл переговорів та уникати ескалації протистояння. Саме таким чином реалізовувалася функція посередництва, і часто це відбувалося у взаємодії зі спостерігачами ООН та ОБСЄ.

СВОБОДА З ОБМЕЖЕННЯМИ

Проте, як і в будь-якій цивілізованій країні, існували певні обмеження навіть для членів Місії. Згадується випадок, коли українські військові приїхали на БТР в хорватське містечко. Хорватська сторона їх зустріла традиційно тепло, були конструктивно вирішені всі питання, вони повернулися на базу. А згодом до командування Місії надійшов лист, в якому, без згадування про український БТР, висловлювалося прохання не використовувати бойову броньовану техніку для пересування через населені пункти та міста. Обґрунтовувалося прохання тим, що Хорватія добровільно погодилася на розгортання Миротворчої місії ООН на своїй території, цілеспрямовано працює над стабілізацією ситуації у країні і здатна гарантувати безпеку на контрольованій території як для цивільного населення, так і для членів Миротворчої місії.

Командування Місії з повагою поставилося до такої позиції місцевих органів влади, оскільки хорватська сторона справді демонструвала позитивну динаміку. Звичайно, спостережні функції не обмежувалися контролем ліній оборони сторін та основних шляхів сполучень. Силами ООН патрулювалася вся зона відповідальності. Особлива увага була зосереджена на місцях зберігання важкого озброєння та техніки. Функція контролю за цими місцями була покладена на спостерігачів ООН, ОБСЄ, також до цієї роботи залучалися групи із зв'язків з воюючими сторонами миротворчих батальйонів. Обов'язковим було ведення номерного обліку важкої техніки та озброєння, коли ж в якомусь місці зберігання недораховувалися певної бойової одиниці, то завжди вказувалося інше місце зберігання, де вона могла перебувати. І це можна було перевірити.

У ПОШУКАХ СПІЛЬНОЇ МОВИ

Контактуючи з місцевими в межах виконання завдань, миротворці помічали наявність значного відсотку змішаних сімей, де батько — серб, мати — хорватка, або навпаки. Такі родини найболючіше переживали міжетнічне та міжрелігійне протистояння, що виникло у Хорватії. Правду кажучи, неодноразово доводилося чути від країнських сербів про небажання відокремлюватись від Хорватії. В основу такої позиції був покладений той же фактор змішаних родин, усвідомлення досить високого соціально-економічного розвитку Хорватії, що забезпечувало гідний рівень життя населення незалежно від етнічної та релігійної приналежності та просто небажання людей переживати подальші кардинальні й радикальні зміни. Вони вже натерпілися від наслідків розпаду Югославії і бажали просто зупинити цю ланцюгову реакцію деградації суспільства.

Сьогодні, 20 років по тому, навіть здається, що хорвати, країнські серби та мусульманські громади в Хорватії набагато легше знайшли б спільну мову в межах загальнонаціонального діалогу, побудували б взаємоприйнятний формат співіснування, якби не радикальні впливи великосербської еліти на кшталт «там, де проживають серби, повинна бути Сербія». Можливо, й не потрібна була б операція «Буря», проведена хорватською армією влітку 1995 року з метою відновлення цілісності Республіки Хорватія, а країнські серби в межах мирного діалогу могли б «відвоювати» собі значно більше свобод і привілеїв.

Михайло ЧЕРНОВ, Київ

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Голова ради Громадської організації «Всеукраїнське об'єднання «Союз учасників миротворчих операцій», полковник запасу Сергій ГРАБСЬКИЙ:

— За зовнішньої схожості конфлікту в Хорватії в 90-х роках XX сторіччя з війною на Донбасі сьогодні обидві ситуації відрізняються докорінно. В Хорватії не було такого ступеня радикалізації суспільства, як тепер на Донбасі. Умови про припинення вогню виконувались обома сторонами майже без порушень. За таких умов на хорватській території був розгорнутий багатонаціональний миротворчий контингент ООН та представники ОБСЄ. Також у зоні конфлікту активно працювали міжнародні гуманітарні організації. У нашому випадку для розгортання миротворчої місії на Донбасі потрібно створити відповідні умови. Насамперед — припинення вогню, відведення важких озброєнь, взяття під контроль міжнародними силами українсько-російського кордону, без чого неможливо говорити про будь-яку ефективність місії. Обов'язково слід запобігти на міжнародному рівні участі у складі миротворчих сил підрозділів країни-агресора.

Світ вперше зіткнувся із ситуацією, коли агресором є країна-засновниця ООН, яка фактично блокує всі спроби досягти миру в регіоні. На жаль, сьогодні не існує міжнародних юридичних механізмів, які б сприяли виходу ситуації із глухого кута. Але час змінює все, є надія, що світова спільнота створить та запровадить механізми впливу на ситуацію в цілому, тому що військового варіанту розв'язання східноукраїнського конфлікту сьогодні не існує.

ПРИДНІСТРОВСЬКА КРИЗА

ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ КОНФЛІКТ БЕЗ ТЕРМІНУ ВИРІШЕННЯ

2 березня 1992 року з розстрілу міліцейської машини розпочався Придністровський конфлікт. Протистояння всередині Молдови назрівали ще до розпаду Радянського Союзу. Одні мріяли про приєднання до Румунії, інші й надалі хотіли залишатися під кремлівським крилом.

Все починалося з того, що після набуття Молдовою у вересні 1990 року незалежності, 5 східних районів лівобережжя вийшли зі складу Молдовської РСР й утворили так звану Придністровську Молдавську республіку. Спроби офіційного Кишинева відновити територіальну цілісність держави були безрезультатними. Згодом конфлікт переріс у збройне протистояння, що призвело до численних жертв з обох сторін навесні і влітку 1992 року.

До того ж у конфлікт почала втручатися потужна російська армія, розміщена у Придністров'ї. За її підтримки придністровці поступово витіснили з лівого берега Дністра офіційну владу. У відповідь на такі дії Молдова запровадила надзвичайний стан і вирішила повернути територіальний статус-кво за допомогою військової сили. Збройне протистояння тривало 4 місяці. Обидві сторони втратили близько 1200 осіб. Не обійшлося без жертв і серед мирного населення.

Згодом зусиллями міжнародних посередників уздовж річки Дністер встановили миротворчі блокпости, представлені переважно військами Російської Федерації. Розпочався переговорний процес, у якому гарантами врегулювання стали Україна, Росія та ОБСЄ.

У 1999 році на Стамбульському саміті ОБСЄ Росія обіцяла вивести свої війська та озброєння із Придністров'я, натомість під приводом забезпечення миротворчого контингенту і надалі постачала в регіон нову зброю.

На початку двохтисячних росіяни розробили «Меморандум Козака», який передбачав надання регіону особливого статусу в складі Молдови, при цьому зберігаючи присутність російських військ до 2020 року. Тодішній президент Молдови відмовився, за що згодом країні довелося дорого заплатити. Москва ввела цілковиту заборону на поставку молдовських вин та коньяків.

Росія й надалі відмовляється виводити з території Придністров'я частини 14-ї армії, що володіють величезним арсеналом зброї. До того ж невизнана світом республіка існує завдяки фінансовим дотаціям Росії. При цьому молдавська сторона неодноразово висловлювалася за виведення російських військ з регіону.

Переведений у стадію мирного врегулювання, Придністровський конфлікт і донині залишається однією з найскладніших проблем регіону. Ситуація погіршується тим, що уявлення сторін щодо низки позицій, зокрема, у питанні про власну безпеку, радикально різняться.

На сьогодні безпеку в зоні конфлікту забезпечують Спільні миротворчі сили Росії, Молдавії, Придністровської Молдавської Республіки і військові спостерігачі від України. В ході численних переговорів за посередництва Росії, України і ОБСЄ досягти угоди щодо статусу Придністров'я не вдалося. Відносини між сторонами конфлікту залишаються напруженими.

Чимало експертів сьогодні переконані, що Росія хоче мати «затяжні, заморожені конфлікти в сусідів», аби зупинити інтеграцію колишніх своїх сателітів до ЄС та НАТО. Саме тому Росія анексувала Крим та дестабілізує ситуацію на Сході України. Задум РФ полягає в тому, щоб кривавий територіальний конфлікт без перспективи вирішення був «поставлений на паузу», а Росія могла забезпечувати там мир на своїх умовах.

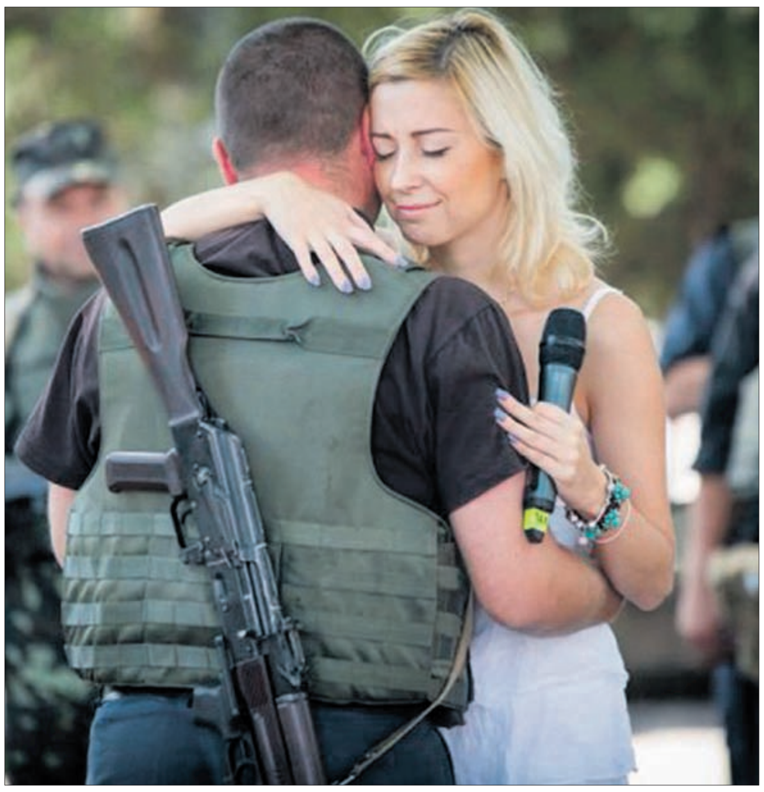
Прикладами такої політики РФ якраз і є відколотий від Молдови район Придністров'я. Також аналітики відносять до цього переліку грузинські бунтівні республіки — Абхазію та Південну Осетію, додають Нагірний Карабах, навіть якщо роль Росії в цій давній суперечці між Вірменією та Азербайджаном відкрито не простежується.

Вадим КОВАЛЬОВ, «Народна армія»

ГІСТЬ «НАРОДНОЇ АРМІЇ»

Події на Сході країни змусили українців об'єднатися в боротьбі за цілісність та гідність держави. Чимало наших співгромадян намагаються бути корисними в такий скрутний час, допомагаючи воїнам тим, чим можуть. Зірки української естради також не є винятком. Талановита та амбітна співачка Тоня Матвієнко усім серцем підтримує захисників України. Артистка бере активну участь у благодійних концертах, допомагає збирати кошти на українську армію та постійно виступає перед бійцями на Донбасі!

ТОНЯ МАТВІЄНКО: «СПІВАТИ ДЛЯ НАШИХ ВОЇНІВ — ВЕЛИКА ЧЕСТЬ»

— Тоню, ви відомі своєю активною громадянською позицією. Разом з іншими артистами ви брали участь у благодійному турі містами Донбасу «Підтримаємо своїх». Розкажіть про ваші концерти в зоні АТО, адже тут потрібна неабияка сила духу?

— У сучасному світі жорстоких війн дуже важливо залишатися людиною! Від початку подій на Сході усім серцем співчувала тим, хто мимоволі став жертвою терористичних дій. Коли мені запропонували взяти участь у благодійному турі «Підтримаємо своїх», я без вагань погодилася, адже для мене це означало бути поруч з тими, хто знаходиться на передньому краї цієї війни. Співати для наших воїнів — велика честь. Це той мінімум, який ми, артисти, зобов'язані зробити для наших героїв-захисників! І якщо ми змогли зміцнити їхній бойовий дух, повірте, це найбільша нагорода для нас!

Коли ми приїхали на передову, наші бійці, попри втому від постійного навантаження ведення бойових дій, неабияк зраділи! Зміна їхнього настрою при появі артистів була разючою. Я розпочала концерт піснею «Сіла птаха на тополю». Справжнім відкриттям для мене стали сльози на очах деяких наших мужніх воїнів. І стало зрозуміло, що, попри свій суворий та войовничий вигляд, вони мають щиру та відкриту душу! Після концерту один з них, ще зовсім юнак, підійшов до мене і подякував. Розповів, що цю пісню в дитинстві співала для нього мати, тож тепер вона нагадала йому про рідну домівку.

Проте запальна композиція «Коханий» вояків підбадьорила та підняла танцювати разом зі мною на сцені!

Також ми виступали для пацієнтів одного з військових госпіталів на Донбасі. Попри холодний ранок, на концерт зібралося чимало глядачів. Навіть важкопоранені прийшли на милицях та приїхали на візках, а деяких привезли на пересувних лікарняних ліжках! Проте наші пісні творили дива — почали танцювати навіть ті хлопці, що були прикуті до інвалідних візків! Зворушливим було й те, що після концерту на знак вдячності командування штабу АТО влаштувало артистам екскурсію військовим табором на спеціальному БТРі, облаштованому гучномовцем, з якого лунали українські пісні. Це було дуже символічно. Ми отримали незабутні враження.

Після концерту я завжди намагаюся поспілкуватися з бійцями. Даю автографи, фотографуємося разом на згадку. Я ніколи не втрачаю можливості поспілкуватися з ними, знати більше про них, їхні сім'ї, думки. І завжди після таких розмов залишаюся втішеною, адже переконуюся в патріотичності та незламності духу наших військових! Вони чітко знають, чому знаходяться там і за що борються. Розумію, що нас є кому захищати!

Коли ми були у визволеному місті Сватове на Луганщині, мої, як я їх називаю, бойові побратими дозволили мені приміряти бронежилет і потримати в руках зброю. Носити таке важке спорядження дуже непросто.

Я завжди залюбки залишаю їм свій номер телефону. Наприклад, восени завдяки моєму зв'язку з хлопцями я знала, що їм не вистачає теплих шкарпеток та обігрівачів, помістила цю інформацію на своїй сторінці в соцмережі і вже за кілька днів за допомогою небайдужих співгромадян бійці були обігріті. Саме задля таких моментів мені важливо мати контакт з військовими, знати про їхні потреби, справи та настрій й по можливості допомагати їм.

— У зоні АТО дійсно служить ваш брат?

— Так, це правда. Коли ми вкотре приїхали до табору АТО, мої колеги попередили, що мають для мене сюрприз, втім ніхто не зізнавався, який саме. Подарунок виявився більш ніж приємний. Мені влаштували зустріч з чотириюрідним братом Юзефом, якого я ніколи в житті не бачила, а він зараз захищає нашу країну. Ми зустрілися та добре поспілкувалися, обмінялися контактами і відтоді щодня молю Бога, щоб з ним та іншими хлопцями все було гаразд!

— Як на такі небезпечні концерти реагує ваша мати Ніна Матвієнко?

— Мама завжди мене підтримує. Вона, хоч і з пересторогою, але кожного разу благословляє мене перед поїздкою на Схід. За час війни вона встигла люто зненавидіти агресію на Донбасі та гостро засуджує тих, хто винен у смерті наших хлопців. І разом з тим пишається кожним бійцем, що бореться за єдність країни!

У цих поїздках для мене є щось особливе. Виступи на Сході є одними з найважчих і найвідповідальніших, адже я там співаю для людей, які щодня ризикують своїм життям заради того, щоб наші діти народжувалися і жили в мирі! Відчуваю, що наша увага та пісні потрібні їм, отже, я маю бути там. Побачивши війну на власні очі, усвідомила головне: наші хлопці — непереможні!

ЇХНЯ ЗБРОЯ — ПІСНЯ

ВІЙСЬКОВІ ГАСТРОЛІ «MADE IN UKRAINE»

Співочий гурт «Made in Ukraine» є уособленням справжньої незламної національної ідеї. Співаки виконують пісні лише рідною мовою. Жодного разу вони не піддалися впливу проросійських настроїв за попередньої влади. Звичайно, така позиція неодноразово позбавляла виконавців чималих гонорарів, втім це одні з небагатьох артистів, для яких моральне обличчя залишається важливішим за фінансове питання.

— Ми принципово не виконуємо пісні російською. Хочемо довести — українська музика не гірша за будь-яку іншу. Чому ми маємо запозичувати чиюсь мову, якщо маємо свою рідну, солов'їну, — пояснює позицію свого гурту незмінна ще з 1998 року його солістка Тетяна Дегтярьова. — Ми виконуємо добре знані українські народні пісні та шлягери минулих років у сучасному аранжуванні, немов реставруємо їх. І це подобається публіці! Основна мета нашої позиції — це довести, зокрема молоді, що українська пісня теж може бути сучасною та драйвовою! А разом з цим містити безліч позитиву та справжній дух патріотичності!

Свою любов до Батьківщини «Made in Ukraine» доводить не лише українським співом. Гурт став невід'ємною частиною Революції гідності у листопаді 2013-го. Тоді на Майдані ледь не щодня зі сцени доводили свою відданість країні запальним співом дві дівчини та юнак. І саме цей колектив серед перших поїхав у зону АТО на початку бойових дій. Ще в квітні 2014 року, попри пануючий тоді хаос і цілковите нерозуміння, що коїться у країні, співаки одностайно вирішили, що мають бути там, де їхні пісні зможуть відволікти та зміцнити бойовий дух наших військових.

— Своїм авто ми їздили з концертами в багато населених пунктів Донбасу. В декотрі з запланованих не потрапили, бо там тоді велися бої. Втім ми намагалися охопити, якнайбільше міст, аби підтримати наших захисників, — згадує засновник гурту Віталій Мироненко. — У Станиці Луганській нас приємно здивувало те, що в українському війську вагому частину становили місцеві жителі, до того ж — добровольці. Ще приємніше було, як вони сприйняли артистів. Такого запалу, таких оплесків ми не чули, навіть коли виступали на Буковині! Можливо тому, що в Луганську не звикли до української музики, вона їх настільки вразила. Ми відчували, що відкрили для них щось нове. Дівчата плескали в долоні, зворушливо витираючи сльози, хлопці танцювали гопака… А після виступу ще довго стояла черга за автографами з нових прихильників колективу. І кожен з них дякував за подароване свято…

— Взагалі приїзд до Луганська був дуже символічним для нас, — пояснює Віталій. — Адже саме там у далекому 1996 зародилося наше творче об'єднання молодих співаків. А тепер завдяки нашим поїздкам на Схід нас із цим містом пов'язують ще й дружні стосунки з тамтешніми військовиками. Приміром, коли наш бас-гітарист, що до останнього часу мешкав у Луганську, вже не міг надалі витримувати атмосферу, насичену залпами гармат, ми подзвонили нашому товаришу — комбату із позивним «Вовк», і той допоміг безпечно залишити місто.

— Це не проста дружба, — починає розмову Тетяна Дегтярьова, — вона заснована на спільному хвилюванні за країну, взаємодопомозі та величезному бажанні скорішої перемоги. Повірте, ми ладні на все заради миру.

— 19 грудня ми відвідали місто Сватове, аби привітати з днем Святого Миколая десантників, що там базувалися, — розповідає співачка. — Зараз ми змушені зробити перерву між поїздками в зону АТО, адже необхідно накопичити певний ресурс для наших концертних турів на передову, паралельно з наданням допомоги переселенцям та на потреби нашої армії, що робиться безперервно. Попри ці труднощі, ми будемо нарощувати кількість поїздок до зони АТО, аби дарували свято бійцям, — розповіла Тетяна та додала, що вже найближчим часом планується спільне з братами Яремчуками «турне» гурту.

— Наші «військові гастролі», ми не припинимо аж до перемоги! Творчість «Made in Ukraine» зараз спрямована на зміцнення бойового духу нашої армії! — з гордістю каже солістка гурту.

Матеріали сторінки підготувала Оксана МАРЧУК, «Народна армія»

Народна АРМІЯ
7 березня 2015 року

ВІЧНИЙ, ЯК НАРОД

І КОЖНЕ СЛОВО ЙОГО — ПРО УКРАЇНУ

Життя — безмежне небо, на якому щомиті то спалахують, то гаснуть зірками людські долі. Одні з них тьмяно блимають, а інші яскраво горять, ведучи за собою мільйони, освітлюючи їм шлях та вказуючи дорогу. Такою яскравою зіркою в нашій історії та літературі є геніальний пророк, майстер художнього слова, співець правди Тарас Шевченко.

Цими весняними днями вся Україна, кожен — від сходу до заходу, з півдня до півночі — святкує день народження дорогої кожному українцю людини — Великого Кобзаря. Адже від свого народження 9 березня 1814 р. в убогій кріпацькій хаті села Моринці Звенигородського повіту на Київщині він об'єднав в собі генетично всю Україну, бо його мати Катерина Бойко вела свій родовід від карпатських бойків, а батько Григорій Шевченко був представником сходу.

Чи могли уявити його батьки, ким він стане для свого народу, літератури, мистецтва? Григорій Шевченко не залишив сину Тарасу спадщини, бо, мабуть, на якомусь інтуїтивному рівні відчував, що йому судилася зовсім інша, ніж в його братів та сестер, доля.

А доля… У своєму «Кобзарі» Тарас Шевченко вживає це містичне слово аж… 175 разів. І лише декілька разів «недоля». Доля приготувала Шевченку важкі життєві випробування і славу, тільки не прижиттєву, а після смерті…

В нашій славній історії ще не було людини, котра вчинила б такий неосяжний вплив на уми і серця своїх співвітчизників. Тарас Григорович не був політиком, та на його ідеях сформувались і зросли чимало громадських організацій і партій.

Він не був полководцем, але його слово змобілізувало сотні полків, дивізій, цілі армії, підняло на збройну боротьбу мільйони українців, здобуло не одну визначну перемогу на полі бою.

Він не був дипломатом, проте широта його поглядів, внесок у світову літературу та мистецтво, а головне — ідеї загальнолюдських братерства та любові, що базувались на християнських чеснотах, здобули для України та українців належне визнання та пошану серед світової спільноти.

Він не був проповідником, та гарячими віршами-молитвами й дитячою відданістю Творцеві славив Бога.

Він не народився пророком і зовсім не прагнув ним бути, але за велінням долі став ним і вивів свій народ з «єгипетської» неволі, хоча сам так і не побачив землі обіцяної.

Тарас Шевченко прожив дуже мало — лише 47 років. З них 34 роки провів у неволі: 24 роки — у ярмі кріпацтва і понад 10 років — у найжорстокіших умовах заслання. А решту — 13 «вільних» років — перебував під невсипущим наглядом жандармів. Попри це, Шевченко передусім піклувався про свій гнаний народ, про свою безталанну країну.

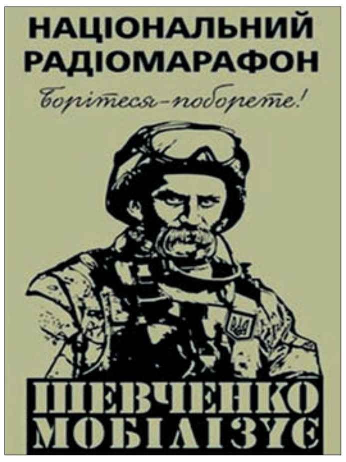
Уже для багатьох поколінь українців — і не тільки — Тарас Шевченко означає так багато, що мимоволі виникає ілюзія, ніби ми все про нього знаємо, все в ньому розуміємо, що він завжди з нами і в наших серцях. Та це далеко не так. Шевченко як явище велике й вічне — невичерпний і нескінченний. Волею історії він ототожнений з Україною і разом з її буттям продовжується нею, вбираючи в себе нові дні і новий досвід народу, відгукуючись на нові думи й біль... Він росте й розвивається в часі, в історії, а нам ще йти і йти до його осягнення. Ми на вічнім шляху до Шевченка.

Твори Кобзаря — українське Святе Письмо, збережене, попри всі негаразди і проблеми існування. Якимсь містичним чином його рядки нині для багатьох можуть слугувати закликом до бою, молитвою за живих і загиблих та надією на день прийдешній. Його читають з піднесенням і хвилюванням. Кожне слово, кожен рядок ніби щойно написаний. Певна річ, що немає загального розуміння його творчості, як і немає повного розуміння й інших геніальних речей у цьому світі. Але той, хто справді осягне творчість Кобзаря, вже не зможе не визнати його геніальності. Важко виділити щось одне, що мені найбільше подобається з творів Шевченка. Скільки б не читала, щоразу знову і знову затягує, і тільки дивуєшся, наскільки все актуальне, що не читай. Його слова здаються криком душі самої України.

«Смійся, лютий враже!
Та не дуже, бо все гине —
Слава не поляже;
Не поляже, а розкаже,
Що діялось в світі,
Чия правда, чия кривда,
І чиї ми діти»

Цьогоріч наша країна опинилася в ще скрутнішому становищі, а слова Пророка ще більше ствердили й стали на сторожі коло нас. Та сподіваємось, що наш «світанок» уже близько, й «в сім'ї вольній, новій» ми належно вшануємо пам'ять Шевченка й переосмислимо його слова — тож кожен носитиме в собі «свого Шевченка».

***Анастасія ТКАЧУК,* Київ**

В день народження поета — 9 березня — стартує Всеукраїнський 16-годинний радіомарафон «Шевченко мобілізує», присвячений 201-й річниці від дня народження Тараса Шевченка.

У безперервному читанні поезії Шевченка візьмуть участь близько 400 осіб. Серед них — більше половини (205 осіб) — це українські військові: командири та бійці підрозділів Збройних Сил України, бійці Нацгвардії та Прикордонної служби України. «Практично всі ці люди пройшли АТО або в найближчі дні після марафону відправляться в зону бойових дій, — сказав віцепрем'єр-міністр — Міністр культури України В'ячеслав Кириленко. —Також участь у радіомарафоні візьмуть бійці добровольчих батальйонів, волонтери і всі ті, хто бере участь у відсічі російської агресії».

Крім того, вірші Кобзаря прочитають Президент України Петро Порошенко, Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, Голова Верховної Ради Володимир Гройсман, члени уряду, відомі політики, громадські діячі, науковці, журналісти та багато інших відомих не тільки в Україні, але й у світі людей. Офіційним постером радіомарафону «Шевченко мобілізує» стало зображення Кобзаря у сучасному військовому екіпіруванні учасника АТО. Автор — художник Вадим Печуркін.

— Цей плакатний портрет Шевченка має мобілізуючий, пропагандистський характер, що відповідає меті радіомарафону — підтримати бойовий дух захисників України словами Шевченкових творів та консолідувати українців у боротьбі проти зовнішньої агресії, — зазначив автор постера.

МІЖ НАМИ, ЧОЛОВІКАМИ

Жінки управляють нами; постараємося довести їх до досконалості, чим більше вони будуть знати, тим досконалішими будемо і ми. Від розвитку жіночого розуму залежить чоловіча мудрість.
Р. ШЕРІДАН

***

Гріх, якщо жінка виглядає менш красивою, ніж могла би бути.
М. СЕРВАНТЕС

***

Вираз обличчя жінки значно важливіший за її одяг.
Д. КАРНЕГІ

***

Дипломат — це чоловік, який пам'ятає про день народження дами, але забуває про її вік.
Р. ФРОСТ

***

Мрія жінки — бути жінкою мрії.
Е. СЕВРУ

***

Жінка — наймогутніша з богів істота, і від неї залежить направляти мужчину туди, куди його хоче повести Господь.
Г. ІБСЕН

***

Не хочеш підкоритися жінці — підкоряй її.
А. РАТНЕ

***

Жінка — це запрошення до щастя.
Ш. БОДЛЕР

ЦИТАТИ ЗНАМЕНИТИХ ЖІНОК

«Наші тривоги на дев'яносто відсотків стосуються того, що ніколи не станеться».
Маргарет ТЕТЧЕР

***

«Жінка, твердо впевнена у своїй красі, зуміє врешті-решт переконати в ній всіх інших».
Софі ЛОРЕН

***

«Для жінки краса важливіша за розум, адже чоловікові легше дивитися, ніж думати».
Марлен ДІТРІХ

***

«Немає важче роботи, ніж намагатися бути красивою з восьмої ранку до півночі».
Бріжіт БАРДО

«У житті є тільки одне щастя — кохати і бути коханою».
Жорж САНД

МОВОЮ ЦИФР ТА ФАКТІВ

Середня тривалість життя жінок у більшості країн світу значно більша, ніж у чоловіків.

Слух і тактильні відчуття в жінок розвинені краще, ніж у чоловіків.

Найбільша кількість дітей, народжених однією жінкою, становить 88 осіб.

За розміром серце жінки на 20% менше за серце чоловіка.

20-секундних обіймів достатньо, щоб викликати в жінки довіру до чоловіка.

Жінки краще бачать у темряві, в них краще розвинений периферичний зір.

За статистикою на переговорах жінки більш успішні, ніж чоловіки.

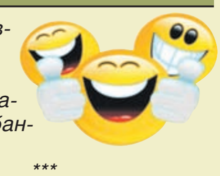

Жінки обожнюють говорити. Використовують протягом дня втричі більше слів, ніж чоловіки. І все це через центр задоволення, який розташований в мозку.

За своє життя жінка з'їдає близько 2 кг губної помади.

ПОСМІХНІТЬСЯ!

Посварився з дружиною. Пішов на кухню, закрутив усі банки міцніше.

***

Він їсть — ти готуєш.
Він носить — ти переш.
Він смітить — ти прибираєш.
І що б ти без нього робила?!

***

Жіночий гардероб: одягнути нічого, повісити нікуди, а викинути шкода!

***

Вона:
— Нарешті здала на права!.. Хочу машину купити. Може, порадиш, яка для дівчини найкраща?
Він:
— Пральна!

***

Найчастіша хибна надія жінок: «Він зміниться».
Найчастіша помилка в чоловіків: «Вона нікуди не подінеться».

***

— Любий, а я точно в тебе одна?
— Та ви сьогодні змовилися всі, чи що?

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Реєстраційне свідоцтво КВ № 2026 від 25.06.1996 р.
Передплатний індекс – 68618

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).
Наклад 20143
Ціна вроздріб – договірна
Зам. № 40260

Головний редактор Роман ДРАПАК
Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12
Чергові по номеру — Роман БАКУМЕНКО, Вадим КОВАЛЬОВ
Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655
e-mail: n_army@army.kiev.ua
http://www.narodka.com.ua
Рр - Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р - Реклама платна